

Adventes Vēstis

2021
NOVEMBRIS
310

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**INDIJAS BĒRNU
PROJEKTS – 10 GADI
PATEICĪBĀ DIEVAM!**

**KĀ DARĪT
MĀCEKĻUS?**

Bērniem:
**Dieva likums
ir gaisma**

Jauniešiem:
**Dzīve Dieva
žēlastībā**

**PATEICĪBAS
DIENA**

Saturs:

04 PIEMIŅA
Viktors Geide

04 PIEMIŅA
Modris Zaķis

09 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko saka Bībele par kristību vārdiem

10 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Vētras

12 MISIJA
Indijas bērnu projekts – 10 gadi
pateicībā Dievam!

14 TĒMA
Kā darīt mācekļus?

16 TĒMA/LŪGŠANU NEDĒĻA
“Lai Tas Kungs piepilda visas
Tavas Lūgšanas!”

18 VĒSTURE
Pateicības diena

20 VESELĪBA
Vakcinācija pret Covid-19:
ieguvumi un riski

23 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Bībele un ebreju pasaules uzskats.
2. daļa

24 JAUNIEŠIEM
Dzīve Dieva žēlastībā

15 DZĪVESSTĀSTI
Deviņas vēstules. Astotā vēstule

26 BĒRNIEM
Dieva likums ir gaisma

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas
draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārite LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Anita Austvika, www.momenti.lv

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti novembrī, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Cik labi, ka laika ritējums nepieviļ! Mēs varam droši
paļauties, ka oktobrim sekos novembris, novembrim –
decembris un tā uz priekšu; ka 2021. gadam sekos 2022.,
ka pēc rudens būs ziema, ka ziemei sekos pavasaris...
Vienīgais, kas šo ritējumu var pārtraukt, ir notikums, kura
gaismā nebūs nozīmes ne gadalaikam, ne gadam. Kad Kungs
nāks, tas būs visilgotākais brīdis gan ziemas spelgonī, gan
vasaras tveicē, gan agrā rītā, gan vēlā nakts stundā. Tā ir
vēl viena lieta, uz kuru varam droši paļauties – Jēzus ir
apsolījis atgriezties, tātad Viņš pilnīgi noteikti atgriezīsies!
Laikā, kad katra jauna stunda nes jaunus satricinājumus un
kad nemierpilnai naktij seko satraukumu pilns rīts, ir tik
brīnišķīgi, ka ir uz ko paļauties un ka šī paļāvība ir stiprāka
par visstiprāko klinti!

Nezinu, kā jums, bet man šai laikā izdevies piedzīvot
visai maz miera. Bijis daudz neziņas, daudz neatbildētu
jautājumu, izšķiršanās par to vai citu nopietnu lēmumu. Tik
konservatīvam cilvēkam ir grūti sadzīvot ar nestabilitāti
un neziņu. “Nestabilitāte” un “neziņa” ir tie divi vārdi, kas
visai nepārprotami attiecas uz vētru – uz vētru jūrā un arī uz
dzīves vētrām. Tieši par tām rubrikā “Vārds mācītājam” savās
pārdomās dalījies mācītājs Tāivaldis Vilnis.

Dažkārt stabilitāti sniedz iespēja darboties, strādāt. Ko
nozīmē Kristus Lielais uzdevums un mācekļu darišana – par
to “Tēmas” raksta pirmajā daļā “Kā darīt mācekļus” runā
mācītājs Andris Pešelis, savukārt “Tēmas” raksta otrajā daļā
Vispasaules adventistu Lūgšanu nedēļas kontekstā Vinetas
Krauliņas sarūpētais materiāls par lūgšanām un to nozīmi.

Rubrika “Pa Bībeles lappusēm” piedāvā jūsu uzmanībai
Ērika Galenieka pētījuma “Bībele un ebreju pasaules
uzskats” otro daļu, bet “Vēstures” sadaļā mācītāja Māra
Debnera atskats uz Pateicības dienu – patiešām faktoloģiski
interesants un nopietnām atziņām bagāts raksts!

Vienā ievadrakstā visu nosaukt nemaz nav iespējams,
tāpēc saglabāšu jums iespēju pārejo atrast un uzzināt pašiem.

Lai Dieva miers ir jūsu mājās un sirdī! Lai Dievs ir tas, pie
kura saņemam padomu un gudrību, kā rīkoties. Nezaudējiet
cerības drosmi! Jēzus vienmēr ir ar jums, Viņš parūpēsies!
Atcerieties, ka mūsu īstais patvērums, drošība un prieks ir
pie Dieva, ka mūsu īstās mājas ir Debesīs. Kristus vienmēr
gaida ikvienu no mums. Neatkarīgi no jebkāda režīma un
dokumenta.

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot! Mana dvēsele ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa skaļi gaviļē pretī dzīvajam Dievam. Jo putniņš ir atradis māju un bezdelīga sev ligzdu, kur tā savus bērnus izperē un glabā, pie Taviem altāriem, Kungs Cebaot, mans ķēniņ un mans Dievs! Svētīgi ir tie, kas dzīvo Tava namā, tie Tevi slavē vienumēr! Svētīgi ir tie cilvēki, kas Tevī atrod sev spēku, kam sirdīs stāv Tavi ceļi, kas, caur raudu ieleju staigādami, to dara par avoksnainu zemi, un jau agrais lietus to pušķo ar svētību. Viņi iet no spēka uz spēku, līdz kamēr viņi parādās Dieva priekšā Ciānā.

Kungs, Dievs Cebaot, klausī manu lūgšanu, ņem to vērā, Jēkaba Dievs! [...] Tiešām, viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstoš citas! Stāvēt pie Dieva nama sliekšņa ir labāk nekā mājot bezdievības mājokļos! Jo saule un vairogs ir Tas Kungs, mūsu Dievs, Viņš dod žēlastību un godu. Tas Kungs neaizliedz nekādu labumu tiem, kas nenoziēdzībā staigā. Kungs Cebaot, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Tevi paļaujas!”
(Ps. 84:2–9, 11–13)

Sveicu žurnāla lasītājus ar Lūgšanu nedēļu, kas ir jaunu iespēju nedēļa šajā īpašajā laikā!

Sveicu ar tuvojošos valsts dibināšanas gadskārtu! Pateicība Dievam par valsti un iespējām, kuras mums šobrīd ir. Būsim par visu pateicīgi, jo “mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu [...]” (Rom. 8:28)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Viktors Geide

1933 – 2021

14. oktobrī Latvijas adventistu draudze atvadījās no **Viktora Geides** – vīra, kurš ilgus gadus bija viens no draudzes pilāriem, vīrs ar stipru ticību un Dieva žēlastībā stipriem darbiem Kunga druvā.

Februārī šķirāties no Vēsmas, bet nu Viktors ir piebiedrojies viņai, lai kopā gaidītu uz lielo Kristus otrās atnākšanas un mirušo augšamcelšanās dienu. Mums ļoti pietrūks Viktora enerģisko un emocionālo svētrunu, ar kurām viņš iedrošināja, mudināja un stiprināja savus klausītājus. Mums pietrūks arī Viktora pamatīguma, miera, dzīvesgudrības, stiprās un tajā pašā laikā siltās personības.

Viktors piedzima 1933. gada 30. novembrī un nodzīvoja 88 gadus, kas bija piepildīti gan daudzām Dieva svētībām, gan arī rūpēm par draudzi un Dieva darbu.

Bībeles strādnieka darbu Viktors Geide sāka 1968. gadā Kandavas draudzē. Tur 1973. gadā viņš savu kalpošanu turpināja kā neiesvētīts sludinātājs. Tad sekoja kalpošana Tukuma, Jēkabpils un Rīgas 1. apvienotajā draudzē. 1983. gadā Viktors tika ordinēts par sludinātāju. Pēc tam sekoja viņa kalpošana sludinātāja amatā Cēsu draudzē un Daugavpils draudzē.

Laikā no 1989. gada līdz 2000. gadam Viktors Geide kalpoja par Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības prezidentu. Šajā laikā notika daudzas lielas pārmaiņas – sabruka lielā valsts un Latvija kļuva neatkarīga, pavērsās plašas reliģiskās brīvības iespējas, kontakti ar Ģenerālkonferenci, notika evaņģelizācijas darbs un

jaunu draudžu dibināšana. Viktors personiski pielika daudz pūļu, lai atbalstītu agrāk likvidēto draudžu atjaunošanu Rēzeknē un Daugavpilī.

Pēc kalpošanas Draudžu savienības prezidenta amatā Viktors kalpoja par sludinātāju Valmieras draudzē. Tad sekoja došanās pensijā, bet tomēr Viktors nevarēja sēdēt malā bez darba. Viņš enerģiski darbojās Valmieras draudzē, kā arī vienmēr laipni tika aicināts uzstāties citās adventistu draudzēs gan jauniešu, gan darbinieku, gan Ceļa meklētāju sanāksmēs. Pēdējais Viktora “rūpju bērns” bija Zilākalna pansionāta ļaudis, kuriem viņš regulāri kalpoja ar Dieva Vārdu.

Savās intervijās, kuras tika publicētas “Adventes Vēstīs”, kā arī individuālās sarunās Viktors vienmēr ir bijis pateicīgs Dievam par savu dzīves draugu, savu ģimeni, savu darbu, Dieva svēttiem pūliņiem un gadiem. Viņš ir bijis pateicīgs par Dieva žēlastību, pārvarot visdažādāko grūtību vilņus un šķēršļus. Viktors ir bijis pateicīgs Dievam par saviem darba biedriem un draudzes brāļiem un māsām, kas Gara iedvesmoti nes Dieva vēsti un kalpo cilvēkiem, pateicīgs par Dieva uzklaušitājam lūgšanām un saņemtajām svētībām.

Viktoram bija nešaubīga ticība Dieva apsolījumiem, pārliecība par Bībeles pravietojumu piepildījumu un cerība uz drīzu Kristus atnākšanu, kas vēl ilgi ietekmēs visus tos, kuri kaut reizi ir bijuši kontaktā ar viņu.

Viktors Geide arvien ir iedrošinājis draudzes locekļus atstāt visu, kas neder Debesīm, un tad sadoties rokās, lai tad roku rokā dotos pretī skaistajam cerības mērķim – Debesu dzimtenei.

SDA Latvijas draudžu savienība

Mācītāja, Latvijas draudžu savienības prezidenta-bīskapa emeritusa Viktora Geides dzīves vēstījums turpina glabāties mūsu atmiņā. Viņa dzīvi raksturo vārdi: “Es godāšu Tevi varenā sapulcē, ļaužu pulkā es slavēšu Tevi.” (Ps. 35:18)

Man ir pārliecība, ka māte, dodot dēlam vārdu Viktors, motivēja viņu būt uzvarētājam – uzvarētājam Kristus uzvaras pavēnī.

Kāda bija mūsu pirmā tikšanās un iespaidi? Ar Lapu ģimenes pārcelšanos uz Talsiem mēs, talsinieki, iepazīnām arī Viktoru un Vēsmu. Viņi abi bija ļoti sirsnīgi. Tiešām, draudzē ienesa daudz prieka. Drīz viņi kopā ar nesen dzimušo dēlu Dzintaru pārcēlās uz Talsiem, kļuva Talsu draudzes locekļi. Mēs Viktorā pamanījām spēcīgu, enerģijas pilnu personību, rūpīgu ģimenes tēvu, uzticamu vīru. 1. janvārī būtu pagājuši 60 laulības kopdzīvē pavadīti gadi. Viņi izaudzināja trīs dēlus – Dzintaru, Ziedoni un Modri. Ikviens no dēliem, vedeklām un mazbērniem viņu atceras ar vissiltākajām jūtām. Viņam bija laiks bērniem un mazbērniem. Viņu interesēja arī tas, kas notika sporta pasaulē.

Sākot ar dziedāšanu, Bībeles apcerējumu un tad kalpošanu draudzēs kā mācītājam Kandavā, Tukumā, Jēkabpilī, Rīgā latviešu un krievu apvienotajā draudzē, Cēsis, Daugavpilī, Rēzeknē, Kārsavā, Aglonā, Rīgas III draudzē, Valmierā, Strenčos, Zilākalnā, viņa galvenās tēmas bija lielās cīņas redzējums. Mūžības redzējums. Abi ar Vēsmu vadīja veselības klubu Valmierā. Tūlīt pēc pārmaiņām Viktors aktīvi piedalījās Sarkandaugavas kristīgās skolas dibināšanā. Lielo pārmaiņu

laikā, lielo izdevību laikā, viņš vadīja daudzus evaņģelizācijas seminārus, vadot draudzē daudzus mīļus draudzes locekļus.

Viņa rūpēs bija katrs cilvēks, katrs brālis un māsa draudzē, un bija kādreiz arī stiprāki vārdi, bet tie nāca, kā viņš kādreiz teica, pēc iepriekšējās naktīs izraudātām lūgšanām. Viņš neturēja jaunu prātu. Pēc tam viss bija aizmirsts. Viņš mīlēja visus.

Gan būdams mācītājs, gan arī draudžu savienības vadītājs prezidents-bīskaps viņš rūpējās, lai darbā tiktu iekļauta spēcīga jaunā maiņa. Viktors dedzīgi atbalstīja mācītāju izglītošanu. Atbalstīja studentus mūsu augstskolās. Bija jaunajiem mācītājiem labs motivētājs un padomdevējs, jutāmies viņa aizvējā. Viņš prata risināt konfliktus draudzēs un arī ar mācītājiem.

Neatceros, ka viņa vadīšanas laikā tiktu atlaists kāds mācītājs. Viņš sacīja, ka var taču apsēsties un kā brāļi kopīgi izrunāt, redzēt arī savas kļūdas un par tām atvainoties. Stingri iestājās par to, ka mācītāju lietas jāapspriež mācītāju vidē. Viņš ticēja draudzes organizācijai un ar dziļu cieņu izturējās pret vadītājiem, nekad nekavēja mācītāju sanāksmes. Kaut arī pats bija daudz studējis Biblii, mūsu literatūru, tomēr viņš bija priekšzīmīgs lekciju apmeklētājs, vērtējot katru lektoru, katru izdevību iegūt jaunas atziņas. Viņš spēja katra lektora teiktajā ieraudzīt kādu vērtīgu atziņu. Viņa rokās vienmēr bija bloks un rakstāmais. Viņš rūpīgi sekoja līdz mūsu draudzes kopējam vispasaules pulsam.

Bet galvenais – viņš personīgi pazina Jēzu un Gara spēkā sludināja

par Jēzus izlietām asinīm, par Viņa augšāmcelšanās svētībām, un skatīja mūžību kopā ar Viņu.

Viņu uzskatīja par drošu padomdevēju, viņš ar lielu rūpību un sirsnību kalpoja pie gados vecākiem un bija gaidīts arī jauniešu sanāksmēs. Neaizmirstama Valmieras draudzes atmiņā paliek viņa līdzdalība kristībās pie Vaidavas ezera. Tur tika kristīts viņa Roberts, Jānis un Helēna, kā arī Eva un Evija.

Personīgi gribu teikt, ka viņš bija liels atbalsts un padomdevējs arī man.

Pateicība Dievam par to, ko Viņš Savā mīlestībā caur Viktoru mums visiem darījis! Viktora dzīve pārliecinoši pagodināja Dievu – “Es godāšu Tevi varenā sapulcē, ļaužu pulkā es slavēšu Tevi”...

Valdis Zilgalvis

Dzīves triлогіja:

VELTĪJUMS VIKTORA GEIDES PIEMIŅAI

DZĪVE KĀ MŪZIKA

Esmu pārliecināts – tiklīdz tiek pieminēts sludinātāja Viktora Geides vārds, katram no mums kaut kur dziļi sirdī uzplaiksnī neizdzēšami spilgti atmiņu tēli un izjūtas. Patiešām, nav jāsaprindzina iztēle, lai summētu Viktora dzīvi kā skaistu triлогіju jeb trīsdalīgu simfoniju ar trim īsām frāzēm: *Dzīve kā mūzika, kā Kristus spogulis, kā nākotnes cerība*.

Viktors ne tikai mīlēja mūziku, visa viņa dzīve bija kā mūzika ar tai raksturīgiem izteiksmes elementiem un līdzekļiem. Skaista mūzika nesastāv tikai no tempa, ritma un dažādiem minora vai mažora akordiem un skaņām. Patiesi skaistai mūzikai piemīt cēlums un dziļums, tajā ir kas tāds, kas ir piemērots, kas ir pareizs, kā forma ar sāpēs salauztu sirdi ved pie bijības visa skaistā Radītāja priekšā.

Patiešām, Viktora dzīve atskaņoja mīlestības un kalpošanas mūziku šīs pasaules modernajā kontekstā, kas ir pilns ar griezīgām disonansēm un dihotomijām, kur katrs spēlē savu mazo vijoli, radot tikai troksni, nesaskaņas un sajukumu. Viņa

mūzika nebija no šīs pasaules. Tā bija pielūgsmes mūzika, tā bija slavēšanas un pagodināšanas dziesma, kurā nepārtraukti atbalsojās mūžīgie *Aleluja* akcenti.

Diemžēl katrai skaistai dziesmai, simfonijai, melodijai ir sākums un beigas. Viktora simfonija iesāka skanēt 1933. gada 30. novembrī, un tā izskanēja šī gada 7. oktobrī. Fināls, mūzika beidzas, skaņas apklust, iestājas dziļš klusums. Lai gan pēdējā nots ir izskanējusi, Viktora dzīves mūzika turpina atbalsoties mūsu sirdī. Tas, ko mēs saucam par dzīves beigām, patiesībā ir sākums kaut kam lielākam un skaistākam.

Kādā no šīm dienām visa Universa uzmanības centrā būs Kungs Jēzus Kristus. Viņš pacels Savu diriģenta zizli, un viss, kas izsauc disonansi, tiks apklusināts. Tad iestāsies pilnīga harmonija visos Universos!

Viss Viktora dzīves saturs liecināja par sagatavošanos skaistākai dzīves mūzikai, kas nekad nebeigsies. Te nekas nav mazsvarīgs – neviena doma, ne vārds, ne rīcība. Viss, ko cilvēks šeit dara, ir ārkārtīgi svarīgs. Viss ir nozīmīgs – tas ir

kā ģenerālmēģinājums, kas savu piepildījumu iegūs tikai tajā nākotnes pilsētā, uz kuru Viktors aicināja ikvienu dvēseli – gan jaunus, gan gados vecākus ļaudis, kur mūžīgi skanēs tikai prieka un pateicības melodijas.

DZĪVE KĀ KRISTUS SPOGULIS

Bet kāds bija Viktora dzīves mūzikas saturs? Par ko viņš mīlēja runāt? Ko viņš ar prieku klausījās? Kur viņš mīlēja uzturēties? Kas bija viņa galvenais mīlestības priekšmets?

Viņš mīlēja Dievu

Viktoram Dievs nebija kaut kāds abstrakts, tāls un svešs tēls, kas mājā kaut kur pašos Universa dziļumos. Kristus viņam bija dārgs, tuvs un personīgs visa mūža Draugs, ikdienas Vadonis, Pavadonis, spēka, cerības, gudrības un uzvaras Avots. Ik dienas Viktoru varēja atrast audiencē pie visietekmīgākās Personas visā Universā, lūdzot un aizlūdzot, pateicoties un slavējot savu Glābēju, kurš par viņu atdeva dzīvību pie Golgātas krusta.

Viņš mīlēja savu draudzi

Tā kā Viktors mīlēja Jēzu, viņš mīlēja arī Jēzus draudzi. Tā ir dziļi patiesa likumsakarība. Viens no lielākajiem brīnumiem uz šīs zemes ir Dieva draudze, kurai Viktors veltīja visu savu mūžu, kuru viņš nesavtīgi mīlēja un kurai kalpoja līdz pēdējam elpas vilcienam. Ja tu mīli Kristu, tu būsi uzticīgs Viņam un Viņa draudzei. Nekādi stindzinoši pretvēji nespēja apturēt Viktoru no darbošanās Dieva tautas labā. Jā, viņš nekad neatradās šīs pasaules slavas kalngalos vai šīs pasaules ievērojamāko cilvēku sarakstā. Bet, būdams Kristus spogulis, viņš ziedoja visu savu laiku, enerģiju un talantus, ar savu kristīgo ietekmi mantojot Jēzum vairāk cilvēku, nekā to iespēja jebkurš sabiedrībā redzams cilvēks.

Viņš mīlēja savus kolēģus

Viktors vienmēr augsti atsaucās par sludinātāju sanāksmēm, kur tika diskutēti dažādi teoloģiskie jautājumi, praktiskās kalpošanas filozofija, dažādi Dieva vēsts pasludināšanas aspekti, kur Viktors varēja apkampt savus darba biedrus un dalīties garīgos piedzīvojumos. Būdams Kristus spogulis, viņš nevarēja nemīlēt savus kolēģus. Ikviens sludinātājs, pieredzējis vai iesācējs, ikviens misionārs, ikviens brālis un māsa Kristū bija dārgi viņa acīs, jo tie nesa ļaudīm vēsti par pasaules Glābēju.

Viņš mīlēja savu Bibeli

Pat pašās pēdējās Viktora dzīves dienās viņa Bībele vienmēr atradās pie rokas. Dažreiz jūs redzat 25 gadus vecas Bībeles, kas iekšpusē ir tikpat tīras kā pirkšanas dienā, bet ārpusē pārklātas ar biezu putekļu slāni. Tās nav tikušas pat atvērtas. Bet Viktora Bībelē jūs neatradīsiet pat vienu tīru lappusi, kas nebūtu raiba no pasvītrotiem tekstiem. Tās lapas ir redzējušas daudz asaru un dzirdējušas neskaitāmi daudz lūgšanu. Dieva Vārds Viktoram bija gudrības, izpratnes un mierinājuma avots, un tā gaismā viņš redzēja visu. Tas bija viņa ceļvedis no tumsas uz gaismu, no žēlastības uz godību, no nespēka uz spēku.

Viņš mīlēja lūgšanas

Viņš ticēja Bībeles apsoliņumiem. Viņa dzīve bija caustrāvota un motivēta ar lūgšanu garu, dedzīgi lūdzot un aizlūdzot par savu ģimeni, Dieva draudzi un par tiem, kas bija

nomaldījušies šīs pasaules filozofijas labirintos. Viņš ticēja lūgšanu spēkam, ka tās var izmainīt apstākļus un atdzīvināt cilvēku sirdis. Ak, cik svētīti ir tie, kam ir, kas aizlūdz par viņiem!

Viņš mīlēja visus cilvēkus

Šodien daudzi var liecināt par spēku un cerību, kuru ieguva, pateicoties Viktora ietekmei. Daudzi var atcerēties šos jaukos brīžus un to, ko Viktors darīja viņu labā. Kā tas bija ar Jēzu, tā tas bija ar Viktoru. Ir neizsakāmi daudz lietu, kas viņam nebija jādara, bet viņš izvēlējās tās darīt. Piemēram, kad mēs ar Annu decembrī ielidojām Rīgā no Kenijas, lai šeit pavadītu savu atvaļinājumu, Viktors mūs vienmēr sagaidīja Rīgas lidostā. Tā tas turpinājās 9 gadu garumā – brauciens no Valmieras uz Rīgu, no Rīgas uz Valmieru. Vai ārā bija sniegunis vai atkala, lietus vai tumša nakts – Viktors ar Vēsmu vienmēr uzticīgi sagaidīja un pavadīja mūs, nerunājot par smago čemodānu nešanu uz ceturto stāvu.

Viņš mīlēja savu ģimeni

Viktors mīlēja savus dēlus, mazbērņus un mazmazbērņus, mīlēja tos visus ar Kristus mīlestību, nepārtraukti aizlūdzot par viņiem visiem. Viņš priecājās, kad tiem veicās labi, un pārdzīvoja, kad tie sadūrās ar šīs dzīves problēmām. Viņa sieva Vēsma aizgāja dusēt pirms septiņiem mēnešiem, šī gada 11. februārī. Tas bija vissmagākais trieciens, ko Viktoram nācās pārdzīvot, jo uz šīs zemes Vēsma bija ne tikai viņa dzīves neatņemama sastāvdaļa, bet arī uzticīgākais un mīlākais draugs un iedvesmas avots.

Jā, viņš mīlēja savu ģimeni, bet šī mīlestība nebeidzas uz šīs zemes. Tai būs turpinājums, kad Kristus nāks otro reizi, lai uzmodinātu Savus ļaudis un vestu tos mājup. Citiem vārdiem sakot, ir veids, kā uzticīgs kristietis vienā vai otrā ziņā atspoguļo Kristus rakstura realitātes, kuras joprojām darbojas šajā pasaulē. "Tagad paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs, bet lielākā no tām ir mīlestība." (1. Kor 13:13)

DZĪVE KĀ NĀKOTNES CERĪBA

Kā trešo Viktora dzīves triloģijas aspektu var minēt to, ka viņa dzīve bija nākotnes cerības dzīve. Tie, kas

mīl Dievu, nekad nešķiras pēdējo reizi. Dieva vārdu krājumā nav tāda vārda kā "ardievas", jo Jēzus dzīvo, arī mēs dzīvosim. Cerība bija pats galvenais pamatelements Viktora dzīvē, tikpat svarīgs kā ticība un mīlestība, kas identificē kristietības būtību. Jaunajā Zemē būs dzīve, kas nekad nebeigsies; mēs atkal tiksimies ar tiem, kurus esam mīlējuši un uz īsu brīdi zaudējuši. Angļu valodā ir kāda skaista dziesma *Standing on the Promises of God*, kuras nosaukums, burtiski tulkojot uz latviešu valodu, nozīmē *Stāvēt uz Dieva apsoliņumiem*. Patiešām, kad piemeklē šaubas un bailes, prieki un asaras, uzvaras gaviles un zaudējumu sāpes, kad dzīve liekas tumša un netaisna, tad stāvēt uz Dieva apsoliņumiem, pārvarēt katru dienu ar Gara zobenu bija visas Viktora dzīves pamatu pamats. Viens no viņa mīlākajiem apsoliņumiem atrodas Ījaba grāmatā: "Jo es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs [...]". (Īj. 19:25–27).

Viktora nākotnes cerība bija nesatricināma Bībeles cerība, kas Bībelē ir attēlota kā "durvis" (Hoz. 2:15), kā "dvēseles enkurs, stingrs un drošs" (Ebr. 6:19). Tā ir cerība, ar kuru Viktors centās iedvesmot citus, cerība, kas ir "saglabāta Debesīs" (Kol. 1:5), cerība, kas nes sev līdzī prieku, balstās uz ticību, prasa neatlaidību un izturību. Tā ir nākotnes augšāmcelšanās un mūžīgās dzīvības cerība (Ap. d. 26:6-8; Tit. 1:2; 3:7). Šīs cerības pamatā ir Dievs. Tas ir kaut kas sataustāms un baudāms jau šodien, tā ir galīgā realitāte uz kuru Viktors orientēja visu savu šīs zemes dzīvi. Kristīgās cerības horizonts sniedzas pāri nāvei mūžībā, ko sagatavojis pats Dievs un kuras realitāti garantē Jēzus Kristus.

Nav šaubu, ka Viktora aizmigšana ir milzīgs zaudējums ģimenei, Valmieras draudzei un visai Latvijas Septītās dienas adventistu savienībai. Bet šī šķiršanās ir tikai uz īsu brīdi. Svētajam Augustīnam pieder šie skaistie, cerību pilnie noslēguma vārdi: "Tur mēs atpūsimies un redzēsim, redzēsim un mīlēsim, mīlēsim un slavēsim. Tas ir tas, kas galu galā būs bez gala. Kādu citu mērķi mēs sev varam piedāvāt, kā sasniegt valstību, kurai nav gala?" ("Dieva pilsēta", 22. grāmata, 30. nodaļa).

Ēriks un Anna Galenieki

*“Divi Viktoru nava!”**

Domājot par brāli Viktoru Geidi, man joprojām spilgtā atmiņā ir notikumi no tā laika, kad es ienācu draudzē.

Dievam bija labpaticis mani sameklēt Latvijas Televīzijas filmēšanas laukumos. Tajā laikā biju arī aktīva teātra izrāžu apmeklētāja. Man bija pirmais izrāžu abonements Nacionālajā teātrī un, sēžot tuvu skatuvei otrajā ložā, kad pirms izrādes zālē nodzisa gaiss un liels priekšskars vērās jaunai, brīnumainai pasaulei, es mēdzu aizvērt acis un dziļi ieelpot īpašo teātra skatuves smaržu. Tad pakrūtē radās tā neatkārtojamā, sajūsminošā tirpoņa, kuru spēj radīt tikai īsta brīnuma gaidas. Tajā laikā izrādēs savus talantus slīpēja tādi tautā iemīļoti mākslinieki kā Elza Radziņa, Antra Liedskalniņa, Ģirts Jakovļevs, Uldis Dumpis un citi gudri un ļoti talantīgi aktieri. Tā bija mana vide, mana pasaule.

Tad pēkšņi mana dēla auklīte atver Bibli un liek man izlasīt Desmit baušļus! Tālāk jau mans ceļš veda uz tik mīļo Vilandes ielas baznīciņu ar brīnišķīgajām senlaicīgajām lustrām, gotiskajām logu ailēm un īpašo Dieva klātbūtnes sajūtu krēslaino piektdienas vakaru lūgšanu stundās.

Un te nu bija br. Viktors! Ar spēcīgu, pērkona dārdiem līdzīgu

balsi, ar skaidru un noteiktu Dieva Vārda vēsti, ar dievišķās autoritātes zīmogu. Kad viņš uznāca uz paaugstinājuma, atkal, kā priekšskaram veroties, manā dvēselē iemirdzējās liels gaidīšanas prieks – ko viņš teiks, kāda būs šodienas vēsts? Es pavisam droši zinu, ka tūlīt, tūlīt tiks pavērts tas liels priekšskars, kas mani šķir no gaišās Debesu Valstības, un es ieraudzīšu spožu gaismu! Mana elpa ir ievilkta un mana sirds priecīgi gaida katru dievišķās maizes kumosu. Nē, tas nav kumoss, tās ir biezas pilngraudu rīkas, kas paēdina un baro, un dāvā spēku doties uz priekšu pa likumotajām dzīves takām.

Tad notiek nākamais liels Dieva brīnums. Dievs atrod starp manām televīzijas kolēģēm vēl piecus mīlus Dieva bērnus! Pēc manis draudzē vēl ienāca Vita Zābere, Indra Ceļdoma, Ināra Vitola, Valentīna Stālberga un Anita Eglīte. Vismaz četrām no viņām Bībeles stundas pasniedza br. Viktors, un man jāpateicas “liktenim” par to, ka br. Viktors atklāja viņām patiesību tik skaidrā, pārliecinošā un pievilcīgā veidā, ka arī viņām bija jāizsaucas: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.” (Jņ. 6:68)

Kā šodien atceros dienu, kad Vita pievienojās kristībnieku pulcinām Tukumā, pēc kristībām baudījām

gardas pusdienas viesmīlīgajā Karčevsku ģimenes mājā, kur par godu Vitas kristībām bija izcepta milzu lauku torte. Viktors ar Vēsmu bija rūpīgi noorganizējuši šīs tik īpašās svētku svinības. Tajā vakarā tika daudz runāts par Dieva varenajiem darbiem, Viktora un Vēsmas īpašajiem piedzīvojumiem ar Dievu, atbildētām lūgšanām. Tad piepildītas un laimīgas iekritām viesmīlīgās mājas gultas pēļos, lai mostos priecīgam rītam. Bija pilnīgi skaidrs – esam uzņemtas Visuvarēnā Dieva mīlošajā ģimenē! Žēl, ka šodien cilvēki ienāk draudzē un aiziet no draudzes, tā īsti šo ģimenes siltumu un mīlestību nesaņēmuši...

Par br. Viktoru var sacīt, ka, jau sākot ar stipro rokasspiedienu, visa viņa personība izstaroja īstu vīrišķību – spēku, drošību, principialitāti un reizē patiesu mīlestību, gādību un līdzjūtību līdzcilvēku problēmās un dzīves sarežģījumos. Atrodoties blakus br. Viktoram, manī ik reizes ieplūda vienlaicīgi uzmundrinoša un arī pazemīga doma, ka man vēl ļoti daudz jāaug un jāmainās, jo tik ļoti viņa klātbūtnē gribējās pastiepties uz pirkstgaliem, lai arī es kaut mazliet varētu līdzināties viņam visā tajā labajā, ko viņa personība nemītīgi izstaroja.

No sirds dziļumiem pateicos mūsu Debesu Tēvam par tām bagātajām svētībām, kuras tik daudzi esam caur br. Viktora dzīvi un viņa kalpošanu saņēmuši! Nē, šodien es neraudu. Es zinu, ka br. Viktors ir ļoti drošā vietā. Viņš dus un ir piepulcināts tiem maniem mīļajiem, kuru dēļ Debesis ir kļuvas par vēl mīļāku vietu, un es zinu, ka man jādzīvo tā, lai Dieva žēlastībā arī es reiz tur nokļūtu.

Divi Viktoru nava!

Vineta Krauliņa

* Atsauce uz V. Luksa dzejoļa nosaukumu “Visā pasaulē divi Dzimtenes nava”.

Modris Zaķis

1936–2021

29. oktobra vakarā adventistu draudzes ģimeni sasniedza skumja vēsts – augšāmcelšanās cerībā aizmidzis draudzes brālis, ērģelnieks, komponists, daudzpusīgs cilvēks un dedzīgs Dieva bērns Modris Zaķis.

Izsakām sirsnīgu līdzjūtību br. Modra ģimenei!

“ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!”
(Jņ. 11: 25, 26)

SDA Latvijas draudžu savienība,
žurnāla “Adventes Vēstis” redakcija

Atceroties br. Modri, piedāvājam nelielu ieskatu viņa dzīves gaitās un pārdomās.

Pianists, ērģelnieks, komponists, diriģents un instrumentu tīrskanības uzraudzītājs Modris Zaķis dzimis 1936. g. 11. septembrī Jelgavā mācītāja Voldemāra Zaķa ģimenē.

Pirmā saskarsme ar mūziku notika Saldū, kad Modrim bija 8 gadi, bet jau 11 gadu vecumā viņš sāka kalpot par kora pavadītāju Saldus draudzes korim, kuru diriģēja viņa tēvs. No tēva Modris bija aizguvis īpašu mūzikas izjūtu. Tēva vijoļspēle zēna dvēselē atstāja tik neizdzēšamas pēdas, ka viņš visu mūžu nolēma veltīt mūzikai.

Nopietnāka pieredze Modrim sākās Aucē, kur 17 gadu vecumā viņš bijis oficiāls pianists kultūras namā, skolas kora un tautas deju kolektīva koncertmeistars. Parāļi klavierspēlei Modris no meistariem apguva arī instrumentu skaņošanas amatu.

Plašāks darba lauks draudzes muzikālajā dzīvē Modrim veidojās, kad viņa ģimene pārcēlās uz dzīvi Jelgavā. Orķestra diriģents Gunārs

Kairis aicināja Modri pavadīt draudzes kori. Šādi viņš kļuva plašāk pazīstams jau daudzajos draudzes pasākumos arī Rīgā.

1962. gadā Modris apprecējās ar Ausmu, bet no 1963. gadā aizsākās Modra kordiriģenta pieredze, kas ilga līdz 1984. gadam. Kora muzicēšanā Modris vienmēr cīnījās par profesionālismu un kvalitāti, tomēr ne vienmēr viss izdevās labi. Kādā intervijā Modris sacīja: “Kad redzu, ka draudze apmierinās ar viduvējiem dziedājumiem – tikai ar “skaistiem mēldiņiem” un lētāku harmoniju – un pēc zemvērtīgākiem priekšnesumiem skan sirsnīgs “paldies”, tas mani šokē. Gribas jautāt, par ko tad es cīnos? Man apziņa par kalpošanu Dievam saistās ar precīzu darbu un precīzu muzicēšanu. Ja es spēlēju uz atskaņotām klavierēm, man liekas, ka šāda kalpošana ir netīra.”

Kā ērģelnieks Modris spēlēja Torņakalna baznīcā, kur, kā zināms, tolaik pulcējās Rīgas 7. draudze. Kopš 1984. g. viņš sāka darboties Rīgas 1. apvienotajā draudzē kopā ar Ausmu Ritumu, diriģējot Rīgas kori, kuru pirms tam ilgu gadu bija diriģējis Edgars Reķis. Izvērtējot sniegumu

kvalitāti, pēc kāda laika tika nolemts, ka ir jāveic kora dziedātāju atlase kvalitātes celšanai. Šim nolūkam tika uzaicināta profesionāla kora diriģente Gunta Malēvica. Modris atcerējās: “Uzskatīja, ka mēs esam izpostījuši Rīgas 1. apvienotās draudzes kori. Daudzi dziedātāji paši saprata, ka nevarēs kvalitatīvi dziedāt, un atstāja kori. Atlasītais koris bija skaitliski mazāks, bet skanēja tīrāk. Katru Sabatu notika dievkalpojumi, kuros koris kalpoja.”

Kopš draudze pārcēlās uz Baznīcas ielu 12a, Modris vairs netika diriģējis, viņš pievērsās klavierspēlei un ērģelmūzikai. Modrim bija sapnis – izveidot kvalitatīvu ansambli ar instrumentālu pavadījumu. Viņš aizrādīja: “Jāatceras, ka, dziedot ārpus draudzes, mēs atstājam vizītkarti par adventistu baznīcu kopumā, tāpēc mums draudze jāpārstāv ar labākajiem sniegumiem. Par to ir stipri jādomā. Ir liela starpība starp dziedāšanu draudzē un uz skatuves ārpus draudzes, kur mēs svešiem cilvēkiem it kā dodam priekšstatu par draudzes morālo seju. Šajā jautājumā esmu stingrs pret sevi un pret visiem.”

ŠAD TAD IZSKAN APGALVOJUMS, KA KRISTĪT VAJAGOT TIKAI JĒZUS VĀRDĀ, NEVIS TĒVA, DĒLA UN SVĒTĀ GARA VĀRDĀ.

KO SAKA BĪBELE?

Modra kontā ir daudz atremontētu, restaurētu un skaņotu harmoniju un klavieru, 8 klavieru un ērģeļu skaņdarbi, 15 dziesmas korim un aranžējumi kamerkorim, ērģelmūzikas improvizācijas baznīcā un pavadījumi melodeklamācijām. Modris sacīja: “Par to visu esmu pateicīgs Dieva žēlastībai savā mūžā, ka Viņš mani pirmais izraudzīja īpašajai kalpošanai un izdarīja visu, lai es ar savu darbu varētu apliecināt Radītāja varenību un to, cik ļoti Viņš mūs katru augstu vērtē.”

Modra dzīves moto bija: “Esmu vērotājs, ar vārdu un mūziku vēlos vairo Dieva slavu un Viņa vēsti nest tā, lai aizskartu cilvēku sirdis. Tiecās pēc kvalitātes un sagaidu to no citiem. Atcerēsimies, ka starp zālē sēdošajiem daudzi ir izglītoti un prasīgi, kas alkst pēc labām svētrunām un labas mūzikas. [...] Man gribētos jums visiem novēlēt – neskrieniet Dievam pa priekšu, Viņš zina, kādas rētas ir jūsu dvēselē, un prātīs tās vislabāk sadziedēt. Nolieciet malā uz brīdi visas savas rūpes un steigu, ieslēdziet Frederika Šopēna mūziku un pabarojiet savu dvēseli. Mana dvēsele nepieder man pašam, tā man ir iedota lietošanai, un Dievs var jebkurā brīdī pajautāt: vai tu esi līdz asinīm cīnījies par savas dvēseles barību?”

(Materiāla sagatavošanā izmantots izdevuma “Atspulgs” 1998. g. Nr.4 un žurnāla “Tikšanās” 2006. g. novembra numurs; sagatavoja Andris Pešelis)

LĪDZJŪTĪBA

Pats Kungs nāks no Debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. (1. Tes. 4:16)

Skumstam kopā ar Lebedevu ģimeni no Valkas draudzes saistībā ar negaidīto un pāragro šķiršanos no dēla Daniila (1983 – 2021). Izsakām visdziļāko līdzjūtību vecākiem Oļegam un Annai, brālim Markam un māsām Ritai un Klauđijai!

Latvijas draudžu savienība

Bībelē ir aprakstīti divi veidi. Mat. 28:19 sacīts, ka kristīti tiek Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, bet Apustuļu darbu grāmatā ir rakstīts, ka citi tikuši kristīti Jēzus vārdā.

Te uzreiz svarīgi atzīmēt, ka starp šīm abām Rakstu vietām Bībelē nav pretrunu. Acīmredzot apustuļi izmantoja divas kristību formulas, tādēļ nav nepieciešams tās kaut kādā veidā koriģēt. Matejs neprecizē, kādas norādes Jēzus vēl būtu devis par šo lietu. Tomēr šķiet, ka Apustuļu darbu grāmatā sniegtā frāze nemaz nav kristību brīdī sacītā formula. Ja tomēr tā ir formula, tad tā ir saīsināta, un tas nemaz nenoliedz pilnas formulas eksistenci.

Mateja 28:19 Jēzus mācekļiem sniedza noteiktas instrukcijas par nepieciešamību un veidu, kā darīt ļaudis par mācekļiem. Trīsvienības pieminēšana te ir daļa no instrukcijas. Cilvēks tiek kristīts un pilnīgi savienots ar Trīsvienību caur Kristu (skat. Jāņa 17:21).

Kamdēļ te tiek pieminēta Trīsvienība? Kāpēc te nebūtu pietiekoši tikai pieminēt: “Kristīju tevi Jēzus vārdā”? Iespējama atbilde meklējama pašā Jēzus kristību notikumā. Viņa kristību brīdī pieminētas visas trīs Dievības personas – bija dzirdama Tēva balss, Gars bija redzams kā baloža simbols, un, visbeidzot, pats Dēls – Dievs cilvēka miesā – iznāca ārā no ūdens. Jēzus kristības kļuva par piemēru, kā kristīt arī Kristus sekotājus. Viņš nodemonstrēja pieredzi, kura būs jāpiedzīvo tiem, kas izvēlēsies kļūt par Kristus mācekļiem. Savās kristībās Jēzus nodemonstrēja, ka tikai caur Viņu var piedzīvot sadraudzību ar Trīsvienību, pilnīgu savienību ar Debesu Trio. Līdz ar to tas, kurš ir kristīts Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, publiski ir apliecinājis Viņa dzīves un kalpošanas glābjošo spēku, kā arī piederību Debesu ģimenei. Tādēļ nav jābūt pārsteigtiem, ka kristīgajā draudzē kristību laikā piemin Trīsvienību. Tam ir bībelisks pamatojums. To praktizē paklausībā

mūsu augšāmceltajam Kungam.

Apustuļu darbu grāmatā mēs atrodam izteikumus: “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu” (2:38); “Un viņš pavēlēja tos kristīt Jēzus Kristus vārdā” (10:48); “[...] viņi tika kristīti Kunga Jēzus vārdā” (19:5). Par šiem pantiem varētu sacīt vairākas lietas.

Pirmkārt, tie apraksta evaņģelizācijas darbu. Cilvēkus uzaicināja kristīties Jēzus vārdā. Tam ir teoloģisks pamatojums, jo viņi bija aicināti uzticēties Jēzum kā savam Glābējam. Apustuļu darbu grāmatā ir uzsvērts, ka tikai Jēzus vārds ir tas, kurā mums gūstama glābšana (Ap. d. 4:12). Līdz ar to, kad bija uzsvērts Jēzus kā Glābējs, nav bijusi nepieciešamība pēc visu Trīsvienības personu minēšanas.

Otrkārt, frāze “kristīti Jēzus vārdā” nenožīmē, ka viņi tiešām tikuši kristīti ar vārdiem: “Es tevi kristīju Jēzus vārdā.” Ar kristībām jaunatgrieztais atzīst Jēzus vārdu un veic personisku nodošanos Viņam. Mēs lasām: “Celies augšā, liecies kristīties un nomazgā savus grēkus, piesaukdams Viņa vārdu!” (Ap. d. 22:16). Frāze “piesaukdams Viņa vārdu” norāda uz Veco Derību, kur Dieva vārda piesaukšana nozīmē to pašu, ko uzticēšanās Viņam, pielūgsmē un atziņa, ka es tagad piederu Viņam.

Kad cilvēki tiek uzaicināti kristīties Jēzus vārdā, tie tiek aicināti atzīt Viņu par savu Glābēju, Viņu pielūgt un uzticēties Viņam kā savam Kungam.

Treškārt, Apustuļu darbu grāmatā pantos, kuros ir rakstīts par kristībām Jēzus vārdā, nav aprakstīta kristību laikā izsacītā kristību formula. Šie panti neapraksta veidu, kā notika kristības, un to, kas no kristītajiem tika sagaidīts. Tādēļ frāze “kristīti Jēzus vārdā” nemaz nav kristību formula.

(Anhels Manuels Rodrigess “Pareizie vārdi”, “Adventist World” 2006. g. novembris.)

Tulkoja Andris Pešelis.)

VĒTRAS

Tālivaldis Vilnis –
Ventspils draudzes un
Saldus draudzes mācītājs

Rudens ir vētru laiks, jo parasti šajā laikā ir stiprāki vēji nekā citos gadalaikos. Arī šajā rudenī jau esam piedzīvojuši stiprākus vējus. Taču simboliski varam teikt, ka arī sabiedrībā ir sajūtamās dažādas lielākas vai mazākas vētras gan saistībā ar pandēmiju, gan dažādām ekonomiskām pārmaiņām utt.

Kā mums, kristiešiem, rīkoties šajās vētrās? Vēlos ar jums kopā apskatīt kādu notikumu no Jēzus dzīves, pārdomājot, kādas mācības mēs no tā varam gūt. Šis notikums aprakstīts **Marka 4:35–41**: **“Un Viņš tiem saka tanī dienā, vakaram metoties: “Pārcelsimies uz viņu malu.” Un, ļaudis atlaiduši, tie Viņu ņēma līdzī, tā ka Viņš laivā bija, un citas laivas bija pie Viņa. Un liela vētra cēlās, un viņi gāzās laivā, tā ka ūdens jau piepildīja laivu. Un Viņš gulēja stūres galā uz spilvena; un tie Viņu modina un saka Viņam: “Mācītāj, vai Tu nebedā, ka ejam bojā?” Un uzmodies Viņš apsauca vēju un sacīja uz jūru: “Klusu, mierā!” Un vējš nostājās, un iestājās pilnīgs klusums. Un Viņš uz tiem sacīja: “Kam jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības?” Un tie ļoti izbijās un sacīja savā starpā: “Kas Tas tāds, ka pat vējš un jūra Viņam paklausa?””**

Šeit lasām, ka Jēzus pavēlēja mācekļiem pārcelties pāri jūrai. Pēc garas kalpošanas dienas viņi iesēdās laivā. Jēzus bija laivā kopā ar divpadsmit mācekļiem. Pa ceļam pēkšņi uznāca liela vētra. Mācekļi centās kaut ko darīt, bet nekas neizdevās, un ūdens jau pildīja laivu.

Mācekļi bija apjukuši un nobijušies. Tad viņi uzmodināja Jēzu. Viņš apklusināja jūru un vētru. Nu mācekļi bija pārsteigti un nobijušies.

Katrs Bībeles notikums mums atklāj daudzas un dziļas patiesības. Šo Rakstu vietu noteikti daudzi ir lasījuši, pētījuši, un es nepretendēju, ka šajā rakstā pateikšu visas galvenās atziņas, jo Bībelē aprakstīto notikumu atziņas ir neizsmeļas un katra paaudze no jauna tajās atrod un atradis daudz un dažādas jaunas garīgo atziņu pērles.

Esmu dažreiz dzirdējis tādu interesantu ideju – ja tu pieņemsi Jēzu un kļūsi par kristieti, tad tavā dzīvē vienmēr viss būs kārtībā: veselība būs laba, naudas vienmēr būs daudz, nebūs nekādu problēmu, jo Dievs mūs mīl un par visu parūpēsies. Tikai lūdzies un tici!

Iespējams, kādam tā arī notiek. Taču apustuliem gan tā nenotika, jo viņi kopā ar Jēzu iekļuva vētrā. Kāds cilvēks ir teicis: “Kristus negarantē brīvību no vētrām jūsu dzīvē, bet garantē drošību visās vētrās ar Savu klātbūtni.” Ir vēl kāds teiciens, ka Kristus negarantē mierīgu lidojumu, bet garantē drošu nosēšanos.

Interesanti, ka vētra sākās, kaut arī Jēzus bija laivā. Vētra sākās katru reizi, kad viņi gribēja pārcelties pāri jūrai. Tas parāda, ka katra kristieša dzīvē ir vētras. Būtībā, kad Jēzus iekāpa laivā, uzreiz nāca vētras. Ja pat pats Jēzus Kristus cīnījās ar vētrām, tad arī mums katram dzīvē iznāk un iznāks cīnīties ar dažādām vētrām. Dievam parasti nav lutekļu, kuriem nav nekādu dzīves problēmu,

taču Viņš ir klāt visās mūsu dzīves situācijās. Mūsu galvenais uzdevums ir piesaukt Jēzu, jo tikai Viņš var palīdzēt.

Par vētrām varam teikt, ka tās noteikti būs katra ticīga cilvēka dzīvē un ka tās nāks un paies. Lasīju par Marku Tvenu un viņa draugu. Reiz viņi izgāja no mājas, ārā ilgāku laiku lija lietūs. Draugs jautāja Markam Tvenam: “Tu domā, ka tas kādreiz rimsies?” Marks Tvens atbildēja: “Tas vienmēr reiz rimstas.” Tā ir ar jebkuru vētru. Ja mums jāiet cauri kādai dzīves vētrai, varam būt droši, ka tā neturpināsies mūžīgi. Tā izbeigsies, un atkal spīdēs saule. Dievs ir ar mums, un Viņš izvadīs cauri visām vētrām. Mūsu uzdevums ir piesaukt Jēzu un darīt to, ko Viņš aicina mūs darīt.

Kādas mācības mums sniedz dažādas dzīves vētras?

1. Vētras mūsos raisa bailes, jo tās ir bīstamas. Arī mācekļi bija nobijušies. “Bailes ir spēcīgas emocijas. Lielāko daļu, kad es personīgi domāju par bailēm, es domāju, ka tās ir negatīvas emocijas, bet bailes noteikti var izglābt mūsu dzīvību.” (Collins, Christian. Counseling, 2007, page 140, 145) Tātad bailes liek mums nopietnāk izturēties pret dažādiem jautājumiem, lai mēs pasargātu savu veselību un, iespējams, pat dzīvību. Tā kā bailes nav tikai kaut kas negatīvs, tās ir signāls, kas palīdz saredzēt dažādas tuvojošās briesmas un, īpaši mums kā kristiešiem, nopietni meklēt Dieva palīdzību.

2. Mīnētajā notikumā četras reizes pieminēta laiva un laivas. Tas

uzsver ideju, ka mācekļiem laivas bija ļoti pazīstama lieta, jo viņi bija profesionāli zvejnieki. Tātad it kā visam vajadzēja būt kārtībā, jo viņi iepriekš bija tikuši galā ar visām grūtībām un arī šoreiz visu atrisinās. Taču šajā situācijā valda apjukums, jo šī ir tāda vētra, kādu iepriekš viņi nav sastapuši.

Tāpat arī mūsu dzīvē un sabiedrībā piedzīvojam brīžus vai notikumus, kādu iepriekš nav bijis. Eksperti atzīst, ka brīžiem mūsu sabiedrībā piecpadsmit gados notiek lielākas pārmaiņas nekā senāk simts gados. Tāpēc jāiemācās saprast, ka mūsu dzīvē būs daudz vētru, kādu iepriekš nav vispār bijis, un ka tāpēc mums ir vajadzīga īpaša Kristus palīdzība. Tāpat ir jāsaprot, ka pārmaiņu vētras būs biežākas un biežākas, un noteikti arī stiprākas. Tāpēc mums ir jāveido arvien stiprākas un stiprākas attiecības ar Jēzu Kristu.

Viena no 21. gadsimta prasmēm ir spēja dzīvot nenoteiktībā, jo bieži nezinām, kādas pārmaiņas būs pēc nedēļas vai mēneša. Taču mums vienmēr ir pieejams Kristus spēks, lai tās pārvarētu. Mācekļi sastapās ar spēcīgu vētru, un visas viņu iepriekš iegūtās profesionālās prasmes nebija pietiekošas, lai spētu tikt ar to galā. Tāpat mūsu dzīvē nāks jauni notikumi un pārmaiņas, un iepriekšējā pieredze mums nespēs palīdzēt, tāpēc ir svarīgi piesaukt Jēzu un klausīties Viņa balsi.

3. Kad cilvēki sastopas ar stiprām vētrām, viņi bieži sašutumā izsaucas: “Kur tad nu ir Dievs, ja man ir tik smagi pārdzīvojumi un grūtības?!” Arī mācekļi pārmeta Jēzum: “Mācītāj, vai Tu nebēdā, ka ejam bojā?” Pēc tā mēs saprotam, ka cilvēki grūtos brīžos uzdod šos jautājumus: “Vai tad Dievam nemaz nav mūsu žēl? Kāpēc Dievs to pieļauj?” Es bieži tiekos ar cilvēkiem, kas ir piedzīvojuši traģēdijas, un arī viņi uzdod man šos jautājumus. Tad es varu tikai atbildēt, ka Kristus ir kopā ar mums visās dzīves vētrās, jo šīs Bībeles stāsts to parāda.

4. Vētrās parādās mūsu reālā ticība, nevis tikai uzskati par ticību. Tad kļūst redzams, cik patiesi spējam uzticēties Dievam pat tad, kad mums nav visu atbildžu. Jo viena lieta ir spēja diskutēt par garīgām lietām, bet

pavisam kas cits ir spēja iziet cauri dzīves vistumšākajiem periodiem, saglabājot ticību Dievam, lai cik smagi būtu apstākļi. Vētras parāda mūsu patieso iekšējo būtību.

Reiz lasīju par pazīstamo austriešu psihiatru Viktoru Franklu, kurš bija izdzīvojis, ejot cauri smagajām koncentrācijas nometnēm Otrā pasaules kara laikā. Viņš rakstīja, ka šajos ekstremālajos apstākļos cilvēku raksturi atklājās visspilgtāk. Sevišķi V. Frankls izcēla divas cilvēku grupas, kuras simboliski nosauca par cūkām un svētajiem. Viena daļa cilvēku šajos apstākļos kļuva ļoti egoistiski un tikai domāja par izdzīvošanu, pilnīgi ignorējot pārējo vajadzības un brīžiem rīkojoties pat ļoti ļauni pret citiem ieslodzītajiem. Šī cilvēku grupa vairāk atbilda cūku raksturojumam. Taču bija tieši pretēji cilvēki, kuri šajā vidē bija gatavi palīdzēt, dalīties pat ar savu pēdējo maizes gabaliņu, lai tikai palīdzētu citiem un tos atbalstītu. Šos cilvēkus Frankls sauca par svētajiem. Viņš atzina, ka šādos ekstremālos apstākļos diemžēl svēto ir daudz mazāk nekā to, kas domā tikai par sevi. Viktors Franks raksta, ka cilvēki var būt vai nu kā cūkas, vai arī kā svētie, viss ir atkarīgs tikai no viņu lēmumiem, nevis no dzīves apstākļiem.

Tālāk viņš raksta, ka cilvēks ar egoistisko cūkas domāšanu izgudroja gāzes kameras, lai iznīcinātu citus, bet svētais ar savu kalpošanas un ticības domāšanu iegāja šajās gāzes kamerās ar paceltu galvu un lūgšanu uz lūpām. (“Thoughts from Man’s Search for Meaning by Viktor Frankl”)

Tā nu dzīves vētras atklāj mūsu patieso būtību un lietas, kuras par sevi pat tā īsti nenojautām. Arī es savā dzīvē dažādos smagos apstākļos esmu saredzējis rakstura nianšes, kuras iepriekš pat nebiju pamanījis. Tāpēc mums ir jālūdz, lai Dievs pārveido mūsu raksturu un veido mūs līdzīgākus un līdzīgākus Jēzum Kristum.

5. Bez Jēzus palīdzības vētra nebeidzās. Viss norima tikai tad, kad mācekļi Viņu piesauca.

Bez Jēzus varam iestrēgt nepārtrauktās vētrās, tāpēc mums vajag lūgšanas. Tāpēc nopietni izturēsimies pret savu lūgšanu dzīvi. Šajā gadā no 6. līdz 13. novembrim ir Vispasaules adventistu lūgšanu

nedēļa, kurā ir iespēja vēl vairāk veltīt laiku pārdomām un savas dzīves izvērtēšanai.

6. Vētras dod labāku un skaidrāku atklāsmi par Dievu un izpratni par Viņa spēku. Mācekļi bija redzējuši Jēzus kalpošanu, dzirdējuši Viņa gudrību, redzējuši Jēzus brīnumus, to, kā Viņš dziedina daudzus bezcerīgi slimos cilvēkus, bet šajā notikumā viņi saņem jaunu atklāsmi par Kristus spēku – “Un tie ļoti izbijās un sacīja savā starpā: “Kas Tas tāds, ka pat vējš un jūra Viņam paklausā?”” Mācekļiem bija pārsteigums, ka pat vējš un jūra paklausā Jēzum. Tādējādi katrā vētrā mēs saņemam jaunas atklāsmes par Dieva spēku.

Šajā vasarā man iznāca vadīt vairākas laulību ceremonijas. Tā kā sakarā ar pandēmijas laiku bija dažādi ierobežojumi, tad šīs ceremonijas tika plānotas brīvā dabā. Interesanti, ka tieši tajās dienās, kad tika organizētas laulību ceremonijas, tika izziņots lietus vai ne sevišķi patīkams laiks. Es pat atceros, ka kādu stundu pirms ceremonijas lija lietus, bet mēs lūdzām, un Dievs svētīja, ka tieši ceremonijas laikā bija ļoti labi laika apstākļi. Cits varbūt teiktu, ka tā ir sakritība, bet es teikšu, ka ticu Jēzum Kristum, kuram paklausā pat vējš un jūra, ka Viņš deva šo labo laiku. Tāpēc nešaubiģi piesauksim Jēzu visās vētrās, jo, caur tām izejot, mēs iegūsim vēl skaidrāku izpratni par Dieva spēku!

Nobeigumā vēlos teikt, ka katrs Bībeles stāsts ir neizsmeļams ar tām brīnišķīgajām garīgajām atziņām, ko no tā varam mācīties. Es pieminēju tikai dažas lietas. Šajā rudenī piedzīvojam vētras gan dabā, gan dzīvē. Pat nevarējām iedomāties, ka būs jāsastopas ar tādiem izaicinājumiem. Taču, kā jau sākumā rakstīju, Kristus negarantē brīvību no vētrām mūsu dzīvē, Viņš garantē drošību visās vētrās ar Savu klātbūtni. Dievs nekur nav apsolījis kristiešiem tikai komfortu un mieru uz šīs zemes, bet Viņš ir apsolījis nodrošināt mūsu rakstura izaugsmi, un šajā procesā ietilpst arī dažādas vētras, lai mūsu raksturs kļūtu līdzīgāks un līdzīgāks Jēzum Kristus raksturam.

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS – 10 GADI PATEICĪBĀ DIEVAM!

SEVENTH - DAY
ADVENTIST
CHURCH **All are Welcome**

India Child Program
Google Meet
PRAYER MEETING
Topic :
How to praise God for His Holy Spirit
Speaker : Vineta Kraulina, England
Sunday, 17th October 2021 @ 7:30pm
ID erz-diss-xgu
Website : www.indiachildprogram.org
Email : info@indiachildprogram.org

“Pirms desmit gadiem bērni bezmērķīgi dienu no dienas spēlējās smilšainajās Amapetas ciemata ielās, tagad viņi iet skolā un ir liels atbalsts draudzei, viņi mācās no galvas Bībeles pantus, dzied un jau spēj sludināt Dieva Vārdu angļu un telugu valodā. Viņi ir talantīgi bērni!” Tā mūsu administratīvajā Zoom sanāksmē 17. oktobrī teica projekta koordinētājs sludinātājs Džons Sundars Rao (*John Sundar Rao*) no Indijas.

Jāatgādina, ka pirms tam bērni neprata ne lasīt, ne rakstīt, jo valsts nodrošina izglītību tikai līdz 5. klasei, valsts skolās mācot visa vecuma bērnus vienā telpā. Tur, sēžot uz grīdas, bērni raksta ar krītu uz mazām tāfelītēm. Ar šāda līmeņa izglītību bērni īsti neiemācās ne lasīt, ne rakstīt un nonāk atpakaļ uz ielas.

“Mēs esam tik pateicīgi, ka gribētu atjaunot draudzes namu Amapetas ciematā, uzcelot to lielāku un nosaucot par Latvijas Memoriālo [piemiņas. – autora piez.] draudzi,” piebilda sludinātājs Džons.

Ar Latvijas ziedotāju atbalstu ADRA Latvija iesāktajā projektā šogad mācības turpina astoņi bērni, bet, ja līdzekļi atļaus, vēlamies sniegt atbalstu vēl diviem jauniem bērniem.

Sai Meritas skolā mācās Ašvins (6. kl.), Arvinds (9. kl.) un Sivamani (8. kl.). Šajā skolā mācības notiek jau klātienē, jo pandēmijas situācija ir stabilizējusies un nav vairs tik smaga.

Nuzvidas skolā mācās Greisija (6. kl.), Ramadevi (10. kl.), Manohars-Satviks (11. kl.). No 1. novembra šai skolā plāno klātienē mācības, līdz šim tās notika distancēti, jo Nuzvidas pilsētā bija ļoti smaga situācija ar Covid-19 vīrusu, pilsētā bija daudzi nāves gadījumi, bērni nedrīkstēja iet skolā.

Raješs (11. kl.) mācās *Velocity Junior* koledžā Khammam pilsētā.

Revathi pavasarī beidza 12. kl. un turpina mācības Māszinību bakalaura programmā “Angels College of Nursing Khammam”, viņas mācību gada maksa ir 862 EUR, kas iekļauj arī kopmītni un ēdienu. Tā ir privāta skola ar kristīgu nostāju, sludinātājs

Džons tiek aicināts reizi nedēļā tur vadīt lūgšanu sanāksmi.

Lai garīgi stiprinātu un uzturētu vienotības atmosfēru mūsu attālinātajā laikmetā, sludinātājs Džons katru nedēļas nogali organizē sanāksmes Zoom platformā visiem Indijas projekta bērniem, viņu ģimenēm un vietējiem Bībeles darbiniekiem. Es piedalījos vienā no šādām sanāksmēm, un vislielākais iespaids man palika, redzot visus bērnus iesaistītus dievkalpojumā. Dzirdēju viņu daudzās ļoti sirsnīgās aizlūgšanas un svētību lūgšanas arī par mums – Latvijas ziedotājiem. Tās izskanēja vienkārši un patiesi sirsnīgi no bērnu mazajām, ļoti pieticīgajām dzīvesvietām. Pateicība Dieva Garam, kas mūs vieno, lai kur mēs arī atrastos!

Jau visu gadu regulāri šajās iknedēļas sanāksmēs piedalās Vineta Kraulina, tādēļ lūdzu viņu īsi pastāstīt par tām.

Vineta: “Abi ar dēlu Māri vienmēr esam runājuši par saviem Indijas misijas braucieniem kā par gada gaidītāko un priecīgāko notikumu,

Asvins, 6. klase

Raješs, 11. klase

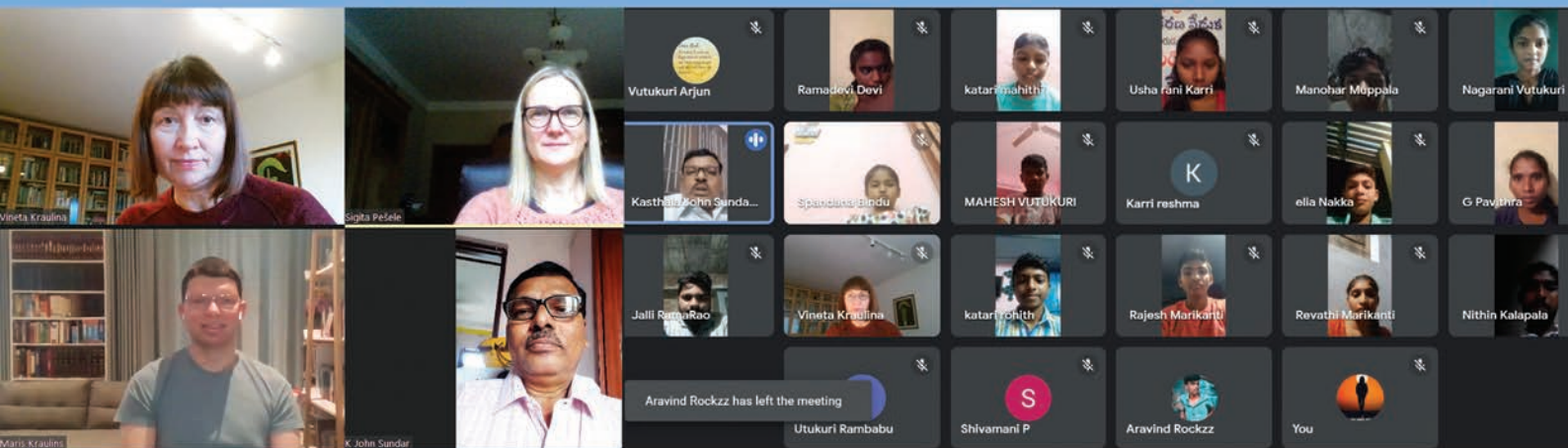
Ramadevi, 10. klase

Sivamani, 8. klase

Arvinds, 9. klase

taču sakarā ar šo pandēmiju pēdējās divas vasaras vairs nebija iespējams uz turieni doties.

Galvā sāka rosīties domas par iespējām, kā varētu kalpot Indijai attālināti. Dieva Gars paralēli strādāja arī pie mūsu sludinātāja Džona Sundara Rao Indijā, un tā radās Zoom projekts – katru nedēļas nogali organizēt un attālināti vadīt Zoom dievkalpojumu mūsu Indijas bērnu projekta skolēniem un viņu ģimeņu locekļiem, piedaloties arī vairākiem vietējo ciematu sludinātājiem un Bībeles skolotājiem.

Pandēmijas dēļ, kad arī Indijas skolas tika slēgtas un mūsu skolēni varēja turpināt mācības vienīgi attālināti, ar ziedotāju palīdzību tika iegādāti viedtālruni, kas savukārt radīja iespēju skoēniem viņu mājvietās pieslēgties Zoom dievkalpojumiem, dzirdēt uzrunas par svarīgām Bībeles tēmām, kā arī pašiem aktīvi piedalīties ar lūgšanām, dziesmām, gan vadot programmu, gan runājot no galvas iemācītos Bībeles pantus.

Man ir bezgala liels prieks, ka varēju līdzdalīt uzrunu ciklu, ietverot 10 bausļu skaidrojumu, kā arī citas svarīgas Bībeles tēmas. Vietējie sludinātāji un Bībeles strādnieki teica, ka varēšot izmantot šo materiālu tālāk savā turpmākajā darbā. Vēl iepriecinošāk it tas, ka skolēnu vecāki sēž bērniem blakus un klausās Dieva Vārda skaidrojumus. Vienam mūsu skolnieces tētīm un māsai tas palīdzēja izšķirties par kristībām (skat. rakstam pievienoto kristību fotogrāfiju).

No sirds aicinu katru aizlūgšanās pieminēt šo plašo Indijas misijas lauku, tur ir bagāta raža šodien un būs arī Mūžībā! Paldies katram no jums par atbalstu!”

Tie, kas vēlas atbalstīt šos bērnus, ziedojumus var ieskaitīt SDA Latvijas draudžu savienības kontā LV80UNLA0001000701126 ar norādi “Indijas bērnu projektam”.

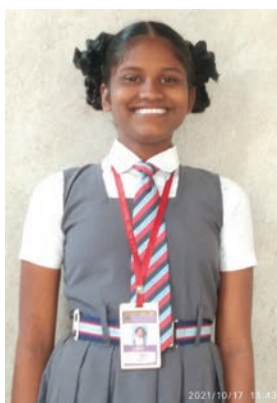
Pateicoties jūsu ziedojumiem, šiem bērniem ir iespēja iegūt labu

izglītību, iepazīties ar Bībeli un redzēt praktisko Jēzus mīlestību Viņa sekotājos, bet mums katram šī ir konkrēta iespēja būt par svētību un daļu no Dieva atbildes uz lūgšanu, būt par misionāriem! Paldies jums!

**Tie, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi vai piemirsuši noieto ceļu, var iepazīties ar visu informāciju žurnāla “Adventes Vēstis” iepriekšējos numuros (2013. g. martā un oktobrī, 2014. g. maijā, 2015. g. oktobrī, 2016. g. augustā, 2017. g. septembrī, 2018. g. novembrī, 2019. g. septembrī, 2020. g. novembrī; žurnāli atrodami arī mājaslapā <https://adventisti.lv/lv/Adventes-vestis>)*

Sigita Pešele, ADRA Latvija Indijas bērnu projekta koordinatore, Rīgas 7. draudze,

un Vineta Kraulīna, Indijas bērnu projekta dalībniece, Rīgas 1. draudze

Greisija, 6. klase, Nuzvida

Revathi, Māsu koledža Khammamā

Manohars, 11. klase, Nuzvida

Kristības

KĀ DARĪT MĀCEKĻUS?

Mateja 28:19–20 teikts: “Tāpēc eita un darāit par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

Šajos pantos visinteresantākais, manuprāt, ir vārdiņš “eita” jeb “ejiet”, kurš sengrieķu tekstā ir divdabja formā, nevis kā latviešu valodā – pavēles izteiksmē. Nez, kādēļ tulkotāji to neņem vērā? Varbūt tie vadās no kādiem ideoloģiskiem apsvērumiem, ka misijā ir jāiet, jo tā ir pavēle, gribi vai negribi. Divdabī latviešu valodā te būtu – “iedami” vai “ejot”. Tātad Kristus lielais Evaņģēlija aicinājums nav pavēles, bet gan uzaicinājuma formā – visur, kur jūs “ejot” nonāksiet vai “iedami” būsi, dariet par mācekļiem visus, kuri vēlas par tādiem kļūt, tos mācīdami turēt Kristus vārdus.

Visi nekad nebūs Kristus mācekļi. Arī pats Jēzus neaicināja

par mācekļiem visus vai jebkuru, bet gan izredzēja Sev mācekļus starp daudziem. Viņš izredzēja Sev par mācekļiem tos, kuri bija spējīgi tālāk mācīt un darīt par mācekļiem nākamos Kristus sekotājus. Par Kristus mācekļiem nekad nekļuva gadījuma rakstura cilvēki vai nejauši uz ielas satiktie. Kristus mērķtiecīgi šos cilvēkus uzmeklēja un personiski aicināja. To māca Svētie Raksti. Jēzum sekoja Viņa īpaši aicinātie mācekļi, ziņkārīgais pūlis un farizeji, kas glūnēja, ko Jēzus darīš. Taču tikai Kristus mācekļi veidoja Viņa draudzes kodolu. Tikai mācekļi mācījās, un viņiem bija uzticēti Debesu Valstības dārgumi – Kristus vārdi. Tie viņiem tālāk bija jāmāca pasaulē un tur jāatrod nākamie mācekļi. Un vēl – nevis Jeruzalemē, bet gan grieķu Antiohijā mācekļus iesāka dēvēt par kristiešiem.

Ziņkārīgo vienmēr ir vairāk nekā Kristus mācekļu. Ziņkārīgie atsaucas uz aicinājumu un nāk uz mūsu sapulcēm – paskatīties. Tie varētu tapt par Kristus mācekļiem, bet viņu noskaņojums ir atšķirīgs. Viņi meklē sev kaut ko interesantu, viņi no malas paskatās, bet neapjauš, ka Kristus vārdi attiecas arī uz viņiem pašiem un uz citiem, kam tie būtu jāaiznes. Viņi apgalvo, ka ir pārāk aizņemti ar saviem tūrumiem, vēršiem un ģimeni, ka mācekļībai var veltīt tikai kaut ko no sava brīvā laika, kura viņiem nav. Taču tie vienmēr zina atbildi uz jautājumu – kuram būtu jābūt Kristus māceklim draudzē. Viņu atbildē tas

ir mācītājs vai ļoti apzinīgs draudzes vecākais. Tiem šķiet, ka Kristus māceklim ir jābūt profesionālim.

Zināmā mērā šiem cilvēkiem ir taisnība, jo Kristus māceklim ir dota Kristus pavēle kristīt. Mūsu draudzēs kristīt atļauts tikai dažiem. Visi nedrīkst kristīt. Šādi neviļus var sašaurināt Kristus mācekļu loku, tomēr mācekļi nav tikai tie, kuri ir apveltīti ar tiesībām kristīt. Ap. d. 9:36 par mācekli ir nosaukta Tabita. Bija arī citas mācekles – sievietes. Nav zināms, vai viņas kristīja, bet Kristus vārdus viņas apliecināja, un Dieva žēlastība bija ar tām. Mācekļi, ja tiem nav tiesību kristīt, var atvest ļaudis pie tiem, kuriem šīs tiesības ir.

Ap. d. 6:1 rakstīts, ka mācekļu skaits kristīgās draudzes pirmajās dienās pieauga, un uzreiz izcēlās nesaskaņas. Lai tās atrisinātu, tika iecelti draudzkopji. Šī un arī citas Rakstu vietas atklāj, ka Kristus mācekļi un mācekļu mācekļi nebija pilnīgi cilvēki. Tiem bija daudz jāievieš kalpošanas un darbības, kuras līdz tam nepastāvēja. Tie nezināja pilnīgi visu. Atklājās, ka Kristus mācekļi bija nezinā par Jēzus krusta upura nozīmi, misiju pie pagāniem un kristīgās draudzes saikni ar Jeruzalemes templi. Apustuļu darbu grāmatā atklāts, cik daudz pūļu bija jāpieliek, līdz Kristus mācekļi saprata ābece patiesības.

Tikai apustuļa Pāvila vēstulēs aprakstīts, kāda bijusi nozīme Kristus krustam un kā notiek grēcinieka

“.....
Kristus lielais
Evaņģēlija
aicinājums nav
pavēles, bet gan
uzaicinājuma
formā.
.....”

Kristus mācekļi, “iedami” visur, kur vien viņi savas dzīves laikā nokļūst, dzīvo saskaņā ar Kristus vārdiem, iemieso tos un top par piemēru apkārtējiem.

taisnošana. Pāvils vēstulē galatiešiem atklāj, ka aprājis pašu apustuli Pēteri, kurš vēl aizvien dalīja kristiešus jūdus un pagānos, lai gan bija piedzīvojis notikumu ar Kornēliju. Apustuļu darbu grāmatā atklāts, ka agrīnie kristieši bija tik ļoti iesaistījušies Tempļa rituālos, ka pierunāja pat Pāvilu tajos piedalīties, kā dēļ viņš zaudēja brīvību un tika apcietināts.

Mācekļiem pirmajos gados pēc Kristus augšāmcelšanās nebija uzrakstītas Jaunās Derības, un viņi vēl aizvien par Svētajiem Rakstiem dēvēja vienīgi Veco Derību, no kuras varēja liecināt: “Tā stāv rakstīts!” Vēl aizvien starp Rakstu pētniekiem nav vienotu domu par to, kurā gadā tika uzrakstīta pirmā Jaunās Derības grāmata, bet līdz tam viņiem bija jāmāca Kristus vārdi pēc atmiņas, mutiski.

Taču ir vēl kāda svarīga lieta – ja mēs no pārējiem Rakstiem ārā izdalītu tikai Kristus tiešo runu, tad iegūtu vien plānu burtnīcu ar Viņa stāstītajām līdzībām un citām runām. Pirmajos gadsimtos bija tādi radikāli ticīgie, kuri tikai šos vārdus uzskatīja par Kristus mācību, atmetot visus pārējos Rakstus. Šāda darbība tika novērtēta kā ķecerīga. Kristus

vārdiem ir jābūt kopā ar visas pārējās Bībeles kontekstu, lai pastāvētu līdzsvarota kristīgā mācība.

Kristus mācekļi rūpējās par Rakstu mācīšanu citiem. Pāvils Timotejam rakstīja: “[...] topi spēcīgs žēlastībā, kas Kristū Jēzū, un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus.” (2. Tim. 2:1–2) Tas ir kaut kas vairāk nekā tikai pasniegt Bībeles stundas, sagatavot kādu kristībām, nokristīt un uzņemt draudzē. Mācekļi māca Kristus vārdus citiem. Ne visi mūsu draudzēs nokristītie to dara. Ne visi ir norūpējušies par Kristus mācības pasniegšanu citiem. Lai gan par kristiešiem dēvē visus, kas tic Kristum, bet tikai Kristus mācekļi rūpējās par Kristus vārdu mācīšanu.

Kristus mācekļi var saskarties arī ar kādu sarežģītu un nospiedošu problēmu. Ziņkārīgo ir daudz. Ja notiek kaut kas neparasts, tad apkārt ir daudzi. Taču Kristus vārdu prakse pelēkajā ikdienā tos visus nepiesaista. Tādu, kas vēlētos tapt par Kristus mācekļiem un mācīt tālāk citus, ir ļoti maz. Tādēļ mācekļim var sanākt piedzīvot nospiešanas izjūtas, kad ir maz komunikācijas ar cilvēkiem, kuri labprāt uzņem Kristus vārdus. Jā, var sastapt ziņkārīgos, var sastapt kādus, kas paklausās kaut ko, var sastapt vienaldzīgos, var sastapt pretī runājošos, var sastapt naidīgos. Var sastapt tādus, kas daudz sūdzas par savām slimībām un savu nelaimīgo dzīvi. Taču sastapt tos, kas būtu gatavi pieņemt Kristus vārdus un tālāk tapt par tādiem, kas sagatavo nākamos mācekļus, nav daudz. Viņi ir, bet to nav daudz.

Kristus mācekļi nav tikai mācītājs, skolotājs vai pasniedzējs. Kristus mācekļa kalpošana ir ļoti daudzpusīga. Lasi 1. vēstules korintiešiem 12. nodaļu! Svētā Gara dāvanas un to izpausmes ir dažādas un daudzveidīgas. Kurš gan būtu noteicis Garam robežas? Tomēr visām šīm daudzpusīgajām kalpošanām cauri vijas viena noteikta līnija – kā Kristus būtu darījis, kā Viņš būtu rīkojies mūsu kontekstā, mūsu situācijās, mūsu apstākļos, mūsu dzīvē. Šie jautājumi nodarbina Kristus mācekli, ja vien viņš nav pavisam klausītājs vai tikai garāmejošs ziņkārīgais.

Kristus mācekļi vēlas būt iesaistīti Kristus darbos šeit un tagad. Kristus mācekļi rosās tas, ko apustulis nodēvē par noslēpumu, “kas ļaužu ciltīm bija apslēpts no mūžīgiem laikiem, bet tagad atklāts Viņa svētajiem. Viņiem Dievs gribējis darīt zināmu, cik varen liela ir šī noslēpuma godība pagānu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība. Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū” (Kol. 1:26–28).

Kristus mācekļa mērķis un centieni ir augsti. Tādi bija arī Jēzus mērķi. Tādēļ Kristus mācekļi, “iedami” visur, kur vien viņi savas dzīves laikā nokļūst, dzīvo saskaņā ar Kristus vārdiem, iemieso tos un top par piemēru apkārtējiem. Viņi iedrošina bailīgos, stiprina vājos, aizlūdz par saslimušajiem, parāda līdzjūtību un žēlsirdību pret apspiestajiem, iestājas par beztiesīgo un to, kam ir nodarīts pāri.

Varbūt tas ir iemesls, kādēļ Kristus mācekļi nemēdz sevi reklamēt, stāvot uz ielu stūriem vai paaugstinājumiem, lai saņemtu sev ievērību vai slavinājumus. Kristus mācekļi vienkārši dzīvo Kristū Jēzū. Apustulis viņiem raksta: “Turiet par lielu godu, klusi dzīvojot, darīt savu darbu un strādāt savām rokām, kā mēs jums to esam piekodinājuši, lai jūsu dzīve būtu nevainojama arī pret tiem, kas ir ārpusē.” (1. Tes. 4:11–12) Jā, Kristus mācekļu kalpošana ir pielīdzināma tam, ko veica apustuļi. Tādēļ varētu sagaidīt, ka mācekļi būs līdzīgi skaļiem lielevaņģelistiem. Tomēr tā nav. Tie ir vienkārši Kristus sekotāji, kuri nedzīvo no maizes vien, bet gan no katra Dieva vārda, kurš iziet no Dieva mutes. Tas ir viņu ēdiens, gluži kā Jēzum, kurš sacīja: “Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.” (Jāņa 4:34)

Vai tas ir arī tavs ēdiens? Vai arī tu vēlies pabeigt Dieva darbu? Ja šīs ilgas ir arī tevī, tad tu esi uz mācekļa ceļa.

Andris Pešelis, mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

Mācekļi māca Kristus vārdus citiem.

“LAI TAS KUNGS PIEPILDA VISAS TAVAS LŪGŠANAS!”

(PS. 20:6)

Šī gada Lūgšanu nedēļas lasījumi mūs aicina iedziļināties triju eņģeļu vēstīs, bet es ticu, ka mēs katrs arī vēlamies pavadīt īpašu laiku kopā ar Dievu, lūdzot par šo pasauli, par sevi, savu garīgo izaugsmi, kā arī par visiem saviem mīļajiem gan ģimenē, gan draudzē, par saviem bērniem, bērnu bērniem un visiem, kas atraduši īpašu vietu mūsu sirdī, kā arī par daudzajām lūgšanu vajadzībām mums visapkārt.

Vispirms jau lūgšim Dievu, lai Viņš mūs sagatavo šim gada tik svarīgajam notikumam, pirms tas vēl sācies! Lai Dievs paņem projām no šīs nedēļas īpašajām dienām to “postīgo steigu” (Ps. 78:33), kas mūs ierauj kā vāveres ritenī, un lai Viņa “priekšā nav niecīgas tās grūtības, kas pār mums nākušas” (Neh. 9:32) un kas tik viltīgi bieži vien novērš mūsu prātu no iešanas klusā kambarī, lai sarunātos ar Dievu. Un tomēr – tieši šīs sarunas klusajā kambarī būs mūsu spēka un uzvaru avots!

100. psalms mūs aicina: Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gavilēm! [...] Ieeita pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu! Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa Vārdu! (2. un 4. p.)

Mums katram ir dažādi, nerealizējami piedzīvojumi ar Dievu, un visbiežāk mēs Viņam par to pateicamies. Bet vai esam pieraduši regulāri pavadīt laiku, piesenot Viņam slavu un pielūdzot Viņu par to, kas Viņš ir un kāds Viņš ir? Debesu eņģeļi tā dara bez mītēšanās!

Diemžēl mūsu cilvēciskās spējas atcerēties visu to labo un īpašo, par ko Dievu slavēt, ne vienmēr izrādās pietiekošas, toties Dieva Vārds mums sniedz bagātīgu un gandrīz neizmējamu informācijas avotu,

kura dzīles ir pārbagātas un vienmēr svaiga dzīvības ūdens pilnas!

Par ko tad es varu slavēt Dievu?

JO VIŅŠ IR MANS RADĪTĀJS.

Jes. 43:15, 21 “Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais, Israēla radītājs, jūsu Kēniņš! [...] šī tauta, ko Es esmu Sev izredzējis, lai pauž Manu slavu!”

JO VIŅŠ IR MANS DEBESU TĒVS.

5. Moz. 32:6 “Vai Viņš nav tavs Tēvs, kam tu pieder, kas tevi radījis un veidojis?”

Šodienas pasaulē ir tik daudz bērnu, kuru tēvi ir pametuši ģimenes un zaudējuši saikni ar saviem bērniem vai vienkārši neizrāda tiem pienākošas rūpes un mīlestību, bet mūsu Debesu Tēvs ir apsolījis par mums vienmēr rūpēties un būt par mums nomodā. Slavēsim Viņu par to!

Ps. 27:10 “Ja mans tēvs un mana māte mani atstātu, tad Tas Kungs mani pieņems.”

Jes. 49:15 “Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu.”

Kad Jēzus Kristus mūs mācīja lūgt Dievu, Viņš mācīja mūs uzlūkot Dievu kā savu Tēvu. Lūk.11:2 “Tad Viņš tiem sacīja: “Kad lūdzat Dievu, tad sakait: Tēvs! Svētīts lai top Tavs Vārds, lai nāk Tava valstība.”

JO VIŅŠ MANI MĪL.

Kad bērni izdara kaut ko tādu, kas sarūgtina vecākus, vecāki tomēr turpina tos vienmēr mīlēt. Visticamāk, šādu mīlestību esam mantojuši no sava Debesu Tēva. Viņš turpina mīlēt katru no mums, neskatoties uz

to, ko mēs savā dzīvē izdarām vai neizdarām. Viņš mūs mīl ar mūžīgu, nezūdošu, beznosacījuma mīlestību. Mūsu pielūgsmē ir veids, kādā mēs varam atbildēt uz Viņa mīlestību.

1. Jņ.4:8, 16 “Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība. [...] Mēs esam atzinuši un ticam mīlestībai, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā.”

JO VIŅŠ NOMIRA MANĀ VIETĀ.

Rom. 5:8 “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki.”

Reti, bet dažkārt tā notiek, ka kāds cilvēks izvēlas mirt otra vietā. Es nekad neaizmirsīšu notikumu, kas saistās ar kuģa *Estonia* bojāeju. Kāds vīrietis, atrodoties cilvēku piepildītā glābšanas laivā, ieraudzīja jaunu meiteni ūdenī ārpus laivas. Viņš izkāpa no glābšanas laivas, lai atdotu savu vietu meitenei, un pats labprātīgi aizgāja bojā aukstajos jūras vilņos, lai meitene varētu tikt glābta.

Es domāju, ka ikreiz Piemiņas mielasta laikā mēs atceramies un pārdomājam Jēzus ciešanas un nāvi mūsu labā, bet vai mums nevajadzētu par to Viņu slavēt ik dienas?

JO VIŅŠ IR MAN VISU PIEDEVIS.

Kol. 2:13, 14 “Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos un savā pagānu dzīvē, Viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums mūsu pārkāpumus; Viņš izdeldējis pret mums vērsto parādu rakstu ar visām tā prasībām un to iznīcinājis, pienaglodams pie krusta.”

Dažkārt dzīvē nākas piedzīvot tādus notikumus, kurus ir ļoti grūti piedot. Kaut vai nodevību, īpaši, ja tā notiek starp tuviem cilvēkiem. Neuzticību. Nepastāvību attiecībās. Vārda laušanu, ļaunumu, ienaidu utt. Dažkārt varbūt mēs esam kādam nodarījuši sāpes un kādam ir grūti to piedot mums, bet Dievs mums ir visu piedēvis un vienmēr piedos arī turpmāk, ja nožēlā nāksim pie Viņa.

Mihā 7:18, 19 “Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā Savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas? Jo Tev patīk žēlastība. Viņš atnāks pie mums atkal atpakaļ, Viņš apžēlosies par mums; mūsu vainas Viņš griezīs atkal par labu. Visus mūsu grēku darbus tu liec iemest jūras dziļumos.”

JO VIŅŠ IR MUMS DEVIS SAVU SVĒTO GARU.

Mēs zinām, ka Svētais Gars ir mūsu Aizstāvis, mūsu Mierinātājs, Viņš pārliecina mūs par grēku, Viņš vada mūs visā patiesībā, Viņš mums māca visas lietas, Viņš dāvā mums garīgas dāvanas, Viņš palīdz mums lūgt, Viņš dara brīnumus, Viņš dod gudrību un saprašanu, Viņš apliecina, ka esam Dieva bērni!

Jāņa 3:5 “Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!”

Jāņa 14:16, 17 “Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūsos.”

Cik gan daudz mums ir iemeslu, lai slavētu Dievu par Svētā Gara dāvanu mūsu katra dzīvē!

JO VIŅŠ MAN IR DEVIS SAVU VĀRDU.

Ps. 119:103, 130, 133 “Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki nekā medus manām lūpām! [...] Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus. [...] Stiprini manus soļus ar Tavu vārdu, un lai ļaunums nevalda pār mani!”

Cik lielas svētības gan saņemam caur Dieva Vārdu! Cik gan daudz

Dieva mīlestības apliecinājumu un Viņa apsoliņumu tur iegūstam! Tā ir īsta bagātību sala, kur atrodami jauni un jauni dārgakmeņi, ja tikai būsīm čakli meklētāji!

JO VIŅŠ IR ŽĒLSIRDĪGS DIEVS.

5. Moz. 4:31 “Jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir žēlsirdīgs Dievs, Viņš tevi neatstās un tevi neizdeldēs, un neaizmirsīs derību, ko Viņš taviem tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis.”

Varbūt arī jūsu dzīvē ir bijuši vai ir tādi brīži, kad šķiet, ka viss gāžas un brūk, un jums vienkārši vairs nav spēka ar to visu tikt galā. Parasti ienaidnieks savas bultas izšauj vienlaicīgi no vairākām pusēm, lai mūs sagrautu un iznīcinātu, bet tad nez no kurienes nāk palīdzība, apstākļi ar nemanāmu roku tiek izmainīti, un jūs sajūtat, ka esat ārā no dziļajiem ūdeņiem un kāds gaišs saules stars atkal apspīd jūsu dzīves ceļu.

Raudu dziesma 3:22, 23 saka: “Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tā ir ik rītu jauna, un liela ir Tava uzticība.”

Vai mums nebūtu pietiekami daudz iemeslu, lai Viņu slavētu par Viņa neizmērojamo žēlastību?

Ps. 112:4 “Taisnajiem Viņš tumsībā uzaust kā gaisma; Viņš ir žēlīgs, žēlsirdīgs un taisns.”

JO VIŅŠ IR VISUVARENS.

Atceros, kā bērnībā gāju, sadevusies rokās ar papu. Lai kur mēs arī ietu, es vienmēr jutots tik droši, turoties pie viņa rokas. Viņš vienmēr zināja ceļu, pa kuru jāiet, un arī zināja, kā nokļūt mājās. Es nespēju aizmirst tās reizes, kad, mājās pārnākot, no viņa lielā daktera portfeļa ceļoja ārā milzu apelsīni, atceros, kā viņš ar tiem žonglēja manā priekšā.

Brīnišķīgā drošības sajūta, ko zemes tēvi ieliek mūsu dzīves pamatos, ir liela svētība, bet cik bieži mēs slavējam Debesu Tēvu par Viņa visspēcību un visvarenību?

Ījaba 33:4 “Mani ir radījis Dieva Gars, un Visuvarenā dvaša piešķir man dzīvību.”

Ījaba 34:12 “Nē, patiesi, Dievs

neliek notikt ļaunam, un Visuvarenais nesagroza tiesu.”

1. Moz. 17:1 “Un Ābrāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad Tas Kungs atklājās Ābrāmam un sacīja uz viņu: “Es esmu tas visuvarenais Dievs, staigā sava Dieva priekšā, tad tu būsi taisns.””

Slavēsim Dievu par Viņa visvarenību, un es ticu, ka mūsu problēmas ar katru reizi kļūs mazākas un mazākas!

JO VIŅŠ IR PASAULES GAISMA.

Jāņa 8:12 “Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: “ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.””

Jāņa 12:46 “Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai nevienš, kas Man tic, nepaliktu tumsībā.”

Dievs dažkārt pieļauj, ka mums jāiet cauri tumšām dzīves ielejām, bet tādos brīžos ir tik svarīgi atcerēties, ka lūgšana un Viņa slavēšana var kļūt par slēdzi, kas ieslēdz patieso dzīvības gaismu mūsu dzīvē. Tikai nedrīkstam to aizmirst vai šaubīties par to, kur ir mūsu gaismas avots. Dažkārt cenšamies radīt gaismu paši saviem spēkiem un ciešam neveiksmi. Jo vairāk laika pavadīsim Jēzus tuvumā, jo vairāk gaismas arī mēs paši spēsim ienest šajā pasaulē.

2. Moz. 34:29, 30 “Un notika, Mozum nokāpjot no Sinaja kalna, ka divas liecības plāksnes bija viņa rokā; un Mozus nezināja, no kalna nokāpjot, ka viņa vaiga āda spīdēja, jo viņš bija runājis ar Dievu. Un Ārons un visi Israēla bērni uzlūkoja Mozu, un redzi, viņa vaiga āda spīdēja; un tie bijās viņam tuvoties.”

Pielūgsim un slavēsim Dievu par to, ka Viņš ir šīs pasaules gaismas avots un gaismas nesējs, bez Viņa mēs visi atrastos necaurredzamā tumsā, bet tagad mēs varam sildīties un priecāties Viņa nebeidzamās gaismas staros! Katru reizi, kad nāksim pie Viņa, mūsu seja un sirds kļūs gaismas pielietā!

Ps. 18:29 “Tiešām, Tu, Kungs, dari gaišu manu spīdekli, mans Dievs dara gaišu manu tumsu.”

Amen.

Vineta Krauliņa, LDS
Komunikācijas nodaļas vadītāja

PATEICĪBAS DIENA

“Teiciet Kungu, visi Viņa pulki, jūs, Viņa kalpi, kas darāt Viņa gribu! Teiciet Kungu, jūs, visa Viņa radība, Viņa valstība visās malās! Teic, mana dvēsele, Kungu!” (Ps. 103:22, LJT)

Pirms 401 gada, 1620. gada novembrī, pie Ziemeļamerikas krasta, kur tagad atrodas Masačūsetsas štats, noenkurojās kuģis vārdā *Mayflower* (*Maijpuķīte*). Tā sadriskātās buras liecināja par ilgstošu cīņu ar Atlantijas vējiem. Divus mēnešus tas bija pavadījis okeānā, ceļā no Nīderlandes uz Jaunās pasaules krastu.

Uz kuģa atradās apmēram 100 bēgļi, ticības dēļ vajāti eiropieši (puritāņi). Tolaik angļu kronis bija izvērsis nežēlīgas puritāņu vajāšanas;

vispirms šie ļaudis bija aizbēguši no Anglijas un meklējuši patvērumu Nīderlandē, taču arī tur viņi nebija drošībā. Par laimi, pēc kāda laika viņiem izdevās noligt *Mayflower*.

Izkāpjot Amerikas krastā, viņi bija bezgala priecīgi beidzot atkal spert kāju uz cietzemes. Tomēr viņu prieks nebija ilgs – drīz iestājās barga ziema, kuru apmēram puse no iecelotājiem neizturēja. Pārējie ļoti smagajos apstākļos spēja izdzīvot, lielā mērā pateicoties vietējo indiāņu, it īpaši kāda Skvonto, palīdzībai. Skvonto pirms vairākiem gadiem bija sagūstījuši angļu vergu tirgotāji un aizveduši uz Eiropu. Tur viņš bija apguvis angļu valodu, bet 1619. gadā brīnumainā kārtā viņam bija izdevies atgriezties Amerikā. Pēc *Mayflower* ierašanās viņš palīdzēja iecelotājiem

Gubernators Bredfords

Foto pa kreisi: kuģa Mayflower kopija

sazināties ar vietējiem un mācīja medīt savvaļas tītarus, zvejot zivis un daudz ko citu.

Pavasārī iecelotāji iekopa dārzus, mēslojot augsni galvenokārt ar zīvīm. Iesētā kukurūza un citi augi vasarā auga ļoti labi; nākamajā rudenī viņi varēja ievākt bagātu ražu.

Savu apmetni viņi nosauca par Plimutas koloniju (jeb Jauno Plimutu). Tā bija pirmā eiropiešu apmetne Amerikas kontinentā, kura pasludināja savu neatkarību, tā nebija pakļauta kādam aizjūras monarham, bet kolonistu pašu demokrātiskai pašpārvaldei. Šodien tiek uzskatīts, ka tieši no Plimutas kolonijas nodibināšanas skaitāma ASV valstiskuma vēsture.

Gadu pēc ierašanās koloniju vadīja gubernators Bredfords; viņš bija tas, kurš lika priekšā svinēt svētkus pateicībā Dievam par nodzīvoto gadu un bagāto ražu.

Šis gads nebija viegls, daudzi no izdzīvojušajiem bija zaudējuši tuviniekus, viņi joprojām mitinājās pagaidu būdās vai teltīs, viņiem priekšā vēl bija daudz smaga darba un pārbaudījumu, tomēr viņu sirdī bija pateicība par visu labo, kas viņiem šajos apstākļos tika dots. Iecelotāju sirdī bija prieks un pateicība par Jauno pasauli (tā viņi sauca Ameriku), kas pagaidām bija visai skarba, bet solīja varenas nākotnes perspektīvas.

Tā pirms 400 gadiem – 1621. gada novembrī – tika svinēta pirmā

Pirmā pateicības diena

Pateicības diena (iespējams gan, ka pats apzīmējums – Pateicības diena – parādījās krietni vēlāk). Eiropiešu ieceļotāji uzaicināja uz svinībām arī 90 indiāņus viņu virsaiša vadībā. Nākamajā gadā līdzīgi svētki atkārtojās, un pamazām tie kļuva par tradīciju, kas izplatījās arī starp citiem ieceļotājiem.

1776. gadā pirmais Amerikas Savienoto Valstu prezidents Džordžs Vašingtons noteica, ka Pateicības diena svinama 26. novembrī. Tomēr vēlāk, pēc Pilsoņu kara, 1864. gadā prezidents Linkolns izdeva rīkojumu Pateicības dienu svinēt novembra pēdējā ceturtdienā.

Lai arī reizēm apstrīdēts, šis Linkolna lēmums ir spēkā līdz pat mūsu dienām. Pateicības diena ASV ir brīvdiena, bet ar to saistīta interesanta tradīcija – valsts prezidents katru gadu no jauna izdod pavēli par Pateicības dienas svinēšanu un par to, ka šajā dienā tauta tiek atbrīvota no darba.

Diemžēl šodien daudzi amerikāņi nezina Pateicības dienas izcelsmi un nozīmi, ka tās centrā ir pateicība Dievam. Daudzi sāk to saukt par tītara dienu, jo tradicionāli Pateicības dienā ēd tītara cepeti. Aizmirst Pateicības dienas nozīmi palīdz arī nākamā diena – Melnā piektdiena, kas patiesībā ir pārspējusi un aizēnojusi pašu Pateicības dienu. Sākotnēji arī tā bija skaista tradīcija, kad veikalos nākamajā dienā pēc Pateicības dienas tirgotāji samazināja cenas, lai varētu iepirkties arī trūcīgāki cilvēki. Tradīcija ir saglabājusies un pat izplatījusies ārpus Amerikas gandrīz visā pasaulē, taču uztvere un attieksme ir ļoti mainījusies, šī diena ir kļuvusi par grābšanas un raušanas dienu, kur cilvēki dažkārt tiek saspiesti vai sabradāti līdz nāvei, kad pūlis spiežas iekšā veikalā, lai tikai nopirktu vienalga ko tikai tāpēc, ka to var dabūt lētāk nekā parasti.

Tomēr pateicības diena Amerikā joprojām ir viskristīgākie svētki. (Svētku tradīciju ziņā kristīgāki par Ziemassvētkiem un Lieldienām.)

Vai mums, kas nedzīvojam Amerikā, arī ir kāda pateicības diena? Patiesībā Bībele aicina, lai ikkatra diena mums būtu pateicības diena.

Apustulis Pāvils 1. vēstulē tesalonīkiešiem 5:16–18 raksta: “Esiet vienmēr priecīgi! Lūdziet Dievu

Pateicības diena Sars-Cov 2 ēnā

bez mitēšanās! Par visu pateicieties Dievam – tieši to Dievs grib no jums Kristū Jēzū.” (LJT)

Arī mums maize no debesīm nekrīt, arī mums ir smagi brīži, arī mēs zaudējam savus biedrus. Vai mums ir par ko pateikties Dievam?

Zīmīgi, ka šo nodaļu, kurā apustulis mudina būt priecīgiem un vienmēr pateikties, viņš sāk ar vēsti par Jēzus otro atnākšanu: “Par laiku un brīdi, kad tam jānotiek, brāļi, mums nav jums jāraksta, jo jūs paši zināt, ka Kunga diena nāk kā zaglis naktī.” (1. Tes. 5:1–2, LJT)

Gan jau mums ir par ko pateikties, raugoties pagātnē un šodienā. Vēl vairāk mums ir par ko pateikties, raugoties nākotnē. Ja skatāmies uz dzīvi Jēzus atnākšanas perspektīvā, mums vienmēr būs par ko pateikties. Arī sāpēs, arī smagos brīžos mēs pateiksimies, ka tas nav viss, ka ar to nav viss cauri, ka mūsu priekšā ir atvērta Jaunā pasaule, pasaule ar bezgalīgiem neapgūtiem plašumiem, neizsmeļamām jaunām iespējām. Pasaule, kuras iedzīvotāji necietīs trūkumu un nezaudēs savus mīļotos. Pasaule, kuras iedzīvotāji būs pilnīgi brīvi un tajā pašā laikā pilnīgi vienoti uzticībā Valdniekam, kurš viņu dēļ atdevis visu.

Kamēr esi šeit, vienalga, vai tev galdā tītars vai pliki kartupeļi, esi pateicīgs! Tieši to Dievs grib no tevis Kristū Jēzū.

*Māris Debners, mācītājs,
Neklatienes Bībeles studiju vadītājs*

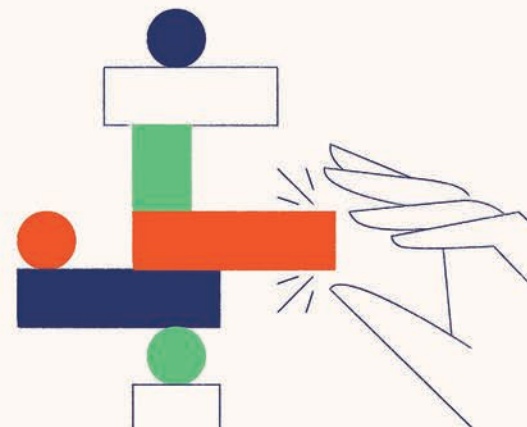
Melnā piektdiena

Tītara diena

VAKCINĀCIJA PRET COVID-19: IEGUVUMI UN RISKI

Dr. Andris Ābele, SDA LDS Veselības nodaļa
2021. gada 27. oktobris

levads

Turpinoties Covid-19 pandēmijai, parādās aizvien jauni SARS-CoV-2 varianti ar unikālām virulences un pārnēsāmības īpašībām. Šie varianti jeb celmi rodas, ja vīrusā notiek mutācijas, kas maina tā īpašības. Tā piemēram, SARS-CoV-2 Delta variants ir vismaz par 40% lipīgāks nekā Alfa celms. Apvienotās Karalistes dati liecina, ka cilvēki, kas inficēti ar Delta variantu, divreiz biežāk tiek hospitalizēti, salīdzinot ar tiem, kas inficēti ar Alfa celmu. Mainās arī inficēto personu populācija un aizvien biežāk inficējas arī bērni, kas iepriekš tika uzskatīti par noturīgiem pret infekciju.

Jo vairāk cilvēku inficējas, jo lielāka iespēja, ka SARS-CoV-2 vīruss mainīsies. Vakcīnas ir kritiski svarīgs un šobrīd faktiski vienīgais līdzeklis vīrusa izplatības samazināšanai. Lai gan Covid-19 vakcīnas joprojām ir ļoti efektīvas smagas slimības gaitas, hospitalizācijas un nāves risku novēršanā pie Delta varianta, to efektivitāte kopējā infekcijas un vieglas slimības gaitas profilaksē samazinās, jo inficējas un slimo arī vakcinētas personas. Dati liecina, ka vairāk nekā 90% Covid-19 saslimšanas gadījumu, hospitalizāciju un nāves gadījumu novēroja tiem, kuri bija nevakcinēti vai daļēji vakcinēti. Pilnībā vakcinācijas kursu pabeigušām personām hospitalizāciju novēroja tikai 0.6%.

Līdzīgi kā citur pasaulē arī Latvijā pašlaik dominējošais ir Delta variants, kas nosaka īpaši strauju SARS-CoV-2 vīrusa izplatību sevišķi nevakcinēto personu vidū. Diemžēl līdz ar slimības straujo izplatību novēro arī mirstības pieaugumu. Uz 26.10.2021 Latvijā 205577 personām apstiprināta Covid-19 infekcija, no tām 3076 (1.5%) personas mirušas (88% no visiem mirušajiem bija vecumā virs 60 gadiem).

Šis ir informatīva rakstura

apskats, tas nevar tikt uzskatīts par Septītās dienas adventistu baznīcas oficiālo viedokli vai izmantots rekomendāciju vai vadlīniju izstrādei. Šī apskata mērķis ir informēt lasītāju par Covid-19 vakcinācijas riskiem un ieguvumiem. Lēmums saņemt vai nesaņemt vakcīnu ir brīvprātīgs, un katram tas jāpieņem individuāli, konsultējoties ar savu ģimenes ārstu. Apskata autori neapspiež neviena indivīda sirdsapziņu un respektē katra individuālo izvēli, lai kāda tā arī būtu.

Kas ir vakcīna

Ir specifiskie un nespecifiskie profilaktiskie pasākumi, kā pasargāt sevi no Covid-19. Nespecifiskie ir: mutes un deguna aizsegu nēsāšana, distancēšanās, roku mazgāšana un citu profilaktisko pasākumu ievērošana. Specifiskie savukārt ir vakcinācija, kas ir iespēja pasargāt sevi no smagas Covid-19 gaitas, hospitalizācijas vai pat nāves.

Vakcīnas satur vielas jeb aģentus, kas nodrošina organisma imunitātes veidošanos. Ir dažādu veidu vakcīnas. Dažas vakcīnas satur novājinātu vai nonāvētu konkrētu vīrusu, baktērijas vai to daļas. Citas vakcīnas satur ziņnesi (tas nozīmē, ka tā ir tikai informācija par vīrusu, nevis pats vīruss, tādēļ tas nevar izraisīt slimību vai to pastiprināt, ja cilvēks ar to jau slimo). Kad cilvēkam ievada vakcīnu, tad organisma imūnsistēma izstrādā antivielas. Kad cilvēks saskaras ar īstu infekciozu vīrusu vai baktēriju, viņa imūnsistēma to atceras. Tā aktivizē jau radušās konkrētās antivielas, nonāvē vīrusu vai baktēriju, un cilvēks nesaslimst vai pārslimo slimību vieglā formā.

Vakcīnas aizsargā cilvēkus no nopietnām un dzīvībai bīstamām infekcijas slimībām. Piemēram, no gripas, difterijas, stingumkrampjiem, garā klepus, masalām, meningokoka infekcijas, invazīvā pneimokoka

infekcijas un poliomielīta. Katru gadu vakcinācija palīdz 2.7 miljoniem cilvēku visā pasaulē nesaslimt ar masalām, vienam miljonam – nesaslimt ar garo klepu un diviem miljoniem bērnu – negūt stingumkrampjus. Pirms dažiem desmitiem gadu daudzi cilvēki nomira no slimībām, kuras tagad var novērst ar vakcināciju. Cilvēki biežāk cieta arī no šo slimību izraisītajām komplikācijām, piemēram, no akluma, ko izraisa masalas. Savukārt bērni, kuru mātes grūtniecības laikā slimoja ar masaliņām, dzima ar dzirdes traucējumiem (zudumu), kataraktu vai vēlāk saskārās ar apgrūtinātu mācīšanās procesu. Poliomielīts bija galvenais nāves, paralīzes un neatgriezeniskas invaliditātes cēlonis Eiropā un citos reģionos.

Vakcinācija palīdz novērst slimības izplatīšanos sabiedrībā. Ja liela daļa iedzīvotāju ir vakcinēti, infekcijas slimības nevar viegli izplatīties. To dēvē par kolektīvo imunitāti. Vakcinācija var novērst slimības vai ievērojami samazināt jaunu inficēšanās gadījumu skaitu. Pateicoties vakcinācijai, bakas tagad ir izskaustas visā pasaulē, poliomielīta pārnese ir beigusies pasaules lielākajā daļā, tostarp Eiropā. Vakcinācija ir labākais veids, kā iegūt imunitāti pret slimībām, salīdzinājumā ar imunitāti, kas iegūta, saslimstot ar šo slimību. Vakcinācija neļauj cilvēkiem iegūt slimības simptomus, kas var būt smagi. Atšķirībā no citām zālēm, vakcīnas ir vienīgās, kas nevis ārstē saslimšanu, bet samazina iespējas saslimt ar noteiktām infekciju slimībām.

Apstiprinātās Covid-19 vakcīnas

Pasaulē šobrīd norit darbs pie aptuveni 200 vakcīnām pret Covid-19. Šobrīd Eiropas Savienībā ir reģistrētas pirmās četras vakcīnas:

Pfizer-BioNTech ražotā vakcīna "Comirnaty";

Moderna ražotā vakcīna "Spikevax";

AstraZeneca un Oksfordas universitātes izstrādātā vakcīna "Vaxzevria";

Johnson & Johnson (Janssen grupā ietilpstošs uzņēmums) izstrādātā vakcīna "COVID-19 Vaccine Janssen".

Riska-ieguvumu izvērtēšanu (angl. *risk benefit evaluation*), pastāvīgu zāļu blakņu atklāšanu, to izvērtēšanu un izpratni, kā arī preventīvu darbību veikšanu jeb farmakovigilanci medikamentiem, tai skaitā arī vakcīnām, veic kompetentās iestādes:

Latvijā tā ir Zāļu valsts aģentūra (ZVA): <https://www.zva.gov.lv/>;

Eiropā tā ir Eiropas Zāļu aģentūra (EMA): <https://www.ema.europa.eu/>;

ASV tā ir ASV Pārtikas un zāļu pārvalde (FDA): <https://www.fda.gov>.

Ārpus ES ir arī citas kompetentās iestādes, piemēram, Japānā, Krievijā, Ķīnā. Svarīgākais ir tas, ka katra no tām pirms zāļu reģistrācijas jeb, citiem vārdiem sakot, pirms tās ir nopērkamas aptiekās vai lietojamas ārpus klīniskiem pētījumiem, veic apjomīgu riska-ieguvumu izvērtēšanu. Katra vakcīna, kas šobrīd tiek lietota ES un EEZ valstīs, ir EMA atzīta par drošu – respektīvi, **ieguvums no tās lietošanas atsver blakņu riskus**.

Eiropas Zāļu aģentūra (EMA) izvērtē vakcīnas kvalitāti, drošumu un efektivitāti. Ja vakcīna spējusi izpildīt visas EMA augstās prasības, tad aģentūra iesaka to reģistrēt un Eiropas Komisija vakcīnai piešķir reģistrācijas apliecību, kas ir derīga visās ES un EEZ valstīs. Pēc tam vakcīnu var sākt nogādāt vienlaikus uz visām ES valstīm, tostarp Latviju. Šis process garantē, ka visas Eiropas Savienības valstīs, tostarp Latvija, vienlaicīgi saņem kvalitatīvas, drošas un efektīvas vakcīnas pret Covid-19. EMA lēmumus var skatīt zemāk tabulā.

Kādas ir vakcīnu blaknes

Visām zālēm, tostarp vakcīnām, var būt blakusparādības jeb sagaidāmā organisma reakcija. Vakcinācijas kontekstā blaknes mēdz saukt arī par nevēlamiem notikumiem pēc imunizācijas.

Svarīgi nošķirt, ka blaknes var būt būtiskas un mazāk būtiskas. Blaknes uzskata par būtiskām, ja tās ir dzīvībai bīstamas, rada nepieciešamību cilvēku hospitalizēt vai paildzināt esošo hospitalizāciju, izraisa paliekošu vai būtisku darbnespēju vai invaliditāti. Taču parasti sastopamies ar nebūtiskām blaknēm, kas ir sagaidāmas, veselībai nekaitīgas reakcijas, kas var parādīties jebkuram cilvēkam, jebkurā vecumā, pēc jebkuras vienas vai vairāku vakcīnu saņemšanas. Šīs mazāk būtiskās vakcīnu blaknes sauc arī par vakcīnizraisītām reakcijām.

Sagaidāmas un paredzētas mazāk būtiskas vakcīnu blaknes ir:

- vispārzināmas reakcijas pēc vakcinācijas: apsārtums, pietūkums, sāpes vakcīnas injekcijas vietā. Apsārtums un pietūkums var izplesties pat līdz tuvākajām locītavām (rokā – no pleca līdz elkonim; kājā – no augšstilba līdz ceļa locītavai). Šīs lokālās reakcijas parasti parādās pāris stundu laikā pēc injekcijas, ir viegli norītošas un pašlimitējošas (izzūd pašas no sevis). Lai gan bieži tās uzskata par t.s. hipersensitivitātes reakcijām, tām nav alerģiskas izcelsmes, bet gan ir augstu antigēna titru vai tiešas vakcīnas komponentu ietekmes radītas, un šādu reakciju smagas izpausmes dēļ nav aizlieguma saņemt turpmākās vakcīnas devas vai citas vakcīnas, kas satur tos pašus antigēnus.

- vispārēji jeb sistēmiski traucējumi: drudzis, nogurums, slikta

pašsajūta, reibonis, galvassāpes, slikta dūša, vemšana. Parasti šie simptomi izzūd dažu dienu (vienas līdz trīs) laikā un ārstēšana nav nepieciešama.

Būtiskas blaknes pēc vakcinācijas mēdz rasties ārkārtīgi retos gadījumos, un to rašanās risks nav salīdzināms ar sekām, kas rodas, sastopoties ar sabiedrībā un dabā cirkulējošiem infekcijas slimību izraisītājiem un slimībām, kas pēc tam attīstās.

Covid-19 vakcinācijas ieguvumi un nevēlamo notikumu biežums

Vakcinācijas ieguvumi:

- novērš smagu slimības norisi;
- novērš nepieciešamību hospitalizācijai;
- novērš vakcinētā cilvēka nāvi;
- pasargā no vidēji smagām un vieglām saslimšanām;
- pārtrauc vīrusa cirkulāciju sabiedrībā un dabā.

Nevēlami notikumi pēc vakcinācijas:

- sāpes injekcijas vietā, ko novēro vairāk nekā 80% gadījumu;
- nogurums, ko novēro vairāk nekā 60% gadījumu;
- galvas sāpes, ko novēro vairāk nekā 50% gadījumu;
- muskuļu sāpes, ko novēro vairāk nekā 30% gadījumu;
- drebuļi, ko novēro vairāk nekā 30% gadījumu;
- locītavu sāpes, ko novēro vairāk nekā 20% gadījumu;
- paaugstināta temperatūra un pietūkums injekcijas vietā, ko novēro vairāk nekā 10% gadījumu.

Ļoti retas blaknes pēc vakcinācijas (novēro mazāk nekā 1 gadījumā uz 10 000 vakcinēto):

- hipertensīvā krīze (paaugstināts asinsspiediens);
- alerģiskas reakcijas (izsitumi, nātrene, nieze, sāpes vēderā, izmainīta vēdera izeja, vemšana, sēkšana, apgrūtināta elpošana);
- anafilakse (ģeneralizēta nātrene, nieze, mēles vai lūpu pietūkums, elpošanas traucējumi, asinsspiediena pazemināšanās un/ vai gastrointestināli simptomi, piemēram, vemšana);
- trombembolijas (tromba jeb asins recekļa pārvietošanās kopā ar asins plūsmu un iestrēgšana kādā no asinsvadiem dzīvībai svarīgā orgānā, piemēram, sirdī, galvas smadzenēs vai plaušās);

Pfizer-BioNTech	Apstiprināts 21.12.2020	https://www.ema.europa.eu/en/news/ema-recommends-first-covid-19-vaccine-authorisation-eu
Moderna	Apstiprināts 06.01.2021	https://www.ema.europa.eu/en/news/ema-recommends-covid-19-vaccine-moderna-authorisation-eu
AstraZeneca	Apstiprināts 29.01.2021	https://www.ema.europa.eu/en/news/ema-recommends-covid-19-vaccine-astrazeneca-authorisation-eu
Johnson & Johnson (Janssen)	Apstiprināts 11.03.2021	https://www.ema.europa.eu/en/news/ema-recommends-covid-19-vaccine-janssen-authorisation-eu

• pēcvakcinācijas
trombocitopēnijas sindroms
(samazināts trombocītu skaits asinīs).
Nopietnas blaknes pēc Covid-19
vakcinācijas novēro reti.

Pasaules mērogā vakcīnu
drošuma uzraudzības sistēma līdz
šim ir atklājusi tikai divas nopietnas
blaknes, kas var attīstīties pēc
vakcinācijas – anafilakse un tromboze
ar trombocitopēnijas sindromu.
Abas ir reti sastopamas. Piemēram,
tromboze ar trombocitopēnijas
sindromu sastopama aptuveni 7
gadījumos uz 1 miljonu vakcinēto
sieviešu vecumā no 18 līdz 49 gadiem
(sievietēm virs 50 gadiem un visu
vecumu vīriešiem šo blakni novēro
vēl retāk).

Tiek ziņots arī par miokardīta
un perikardīta (sirds muskuļa un
apvalka iekaisums) gadījumiem,
kas biežāk ziņoti pēc otrās *Pfizer-
BioNTech* “Comirnaty” vai *Moderna*
“Spikevax” vakcīnas devas. Arī šie
ziņojumi ir reti. Kopējais ieguvums
no Covid-19 vakcinācijas atsver
iespējamās blakņu riskus, respektīvi
iespējamība iestāties nāvei pēc
Covid-19 vakcinācijas ir nesalīdzinoši
mazāka nekā pēc saslimšanas
ar Covid-19, pie tam vakcinācija
novērš smagu slimības norisi un
nepieciešamību hospitalizācijai,
kā arī pārtrauc vīrusa cirkulāciju
sabiedrībā, tādējādi pasargājot citus.

Pārskats par ZVA saņemtajiem blakusparādību ziņojumiem pēc Covid-19 vakcinācijas

Saskaņā ar ZVA mājaslapā publiski
pieejamo pēdējo informāciju uz
19.09.2021 Latvijā ir saņemti 2149
ziņojumi par Covid-19 vakcīnu
iespējamām blakusparādībām, kas
kopumā sastāda 0.14 ziņoto gadījumu
skaitu uz 100 vakcīnas devām, kas ir
rets zāļu blakņu biežums. Pārsvārā tās
ir sagaidāmas un klīniski nebūtiskas
kā apsārtums vai sāpes injekcijas vietā,
galvassāpes, drudzis, nogurums.
Saņemti arī 33 blakusparādību
ziņojumi, kuros sniegta informācija
par letāliem gadījumiem, taču
neviens no tiem nav noteikta
cēloniska saistība ar vakcīnu. Tāpat
saskaņā ar ZVA mājaslapā publiski
pieejamo informāciju Latvijā nav
konstatēts neviens trombozes un
trombocitopēnijas sindromam
raksturīgs gadījums.

Detalizētu pārskatu par
izvērtētiem blakusparādību
ziņojumiem var skatīt te:
[https://www.zva.gov.lv/lv/
pacientiem-un-sabiedribai/zales/
vakcinas-pret-covid-19/zinojumi-par-
blaknem](https://www.zva.gov.lv/lv/pacientiem-un-sabiedribai/zales/vakcinas-pret-covid-19/zinojumi-par-blaknem)

Reakcijas pret *Pfizer-BioNTech* “Comirnaty” un *Moderna* “Spikevax” vakcīnām

Visbiežāk ziņotie simptomi
par šīm vakcīnām galvenokārt
ietver zināmas blakusparādības
vispārējā simptomu kategorijā:
reakcija vakcīnas injekcijas vietā,
paaugstināta temperatūra, drebuļi
un nogurums. Bieži ziņots arī par
galvassāpēm, reiboni un miegainību
pēc vakcinācijas, kā arī par kuņģa-
zarnu trakta simptomiem, piemēram,
caureju, sliktu dūšu un vemšanu.
Simptomi radušies 8–10 stundu laikā
pēc vakcinācijas un parasti izzūd 2–3
dienu laikā. Šīm vakcīnām biežāk tiek
ziņots par blakusparādībām pēc otrās
devas, vai dažkārt tā izpaužas smagāk
kā pēc pirmās devas.

Reakcijas pret *AstraZeneca* “Vaxzevria” un *Johnson&Johnson* (*Janssen*) “COVID-19 Vaccine Janssen” vakcīnām

Iespējamās blakusparādības,
par kurām ziņots pēc vakcinācijas,
atspoguļo pētījumos novērotās
blakusparādības, kas aprakstītas
Vaxzevria vakcīnas zāļu aprakstā un
lietošanas instrukcijā. Daudzi cilvēki
novēro izteiktākas blaknes pēc pirmās
devas. Lielākā daļa ziņojumu attiecas
uz zināmām blakusparādībām,
piemēram, reakcijām injekcijas vietā,
galvassāpēm, drudzi un nogurumu.

SDA baznīcas nostāja par imunizāciju un vakcināciju

Septītās dienas adventistu
baznīca neiestājas pret vakcīnām
un vakcinēšanos. Baznīcas oficiālais
viedoklis pauž, ka lēmums par
vakcinēšanos vai nevakinēšanos
jāpieņem katram personīgi, ievērojot
ģimenes ārsta rekomendācijas un
izvērtējot iespējamās riskus un
ieguvumus. To apliecina arī izvilkums
no adventistu vispasaules baznīcas
paziņojuma, kurā teikts: “Mēs augstu
vērtējam iedzīvotāju veselību un
drošību, tajā skaitā “pūļa imunitātes”
uzturēšanu. Lēmumam nesaņemt

vakcīnu nav nekādas saistības ar
Septītās dienas adventistu baznīcas
mācību. Mēs kā baznīca neapspiežam
nevienu indivīda sirdsapziņu un
respektējam katru cilvēka individuālo
izvēli.”

Septītās dienas adventistu baznīca
īpaši akcentē veselību un labklājību.
Adventistu Baznīcas uzsvars
uz veselību balstās uz biblisko
atklāsmi, E. G. Vaitas (Baznīcas
līdzdibinātājas) inspirētajiem
rakstiem un uz zinātniskās literatūras
profesionālajiem. Kā tādi mēs
mudinām uz atbildīgu imunizāciju/
vakcināciju, un mums nav nekādu
religisku vai ticībā balstītu iemeslu
nemudināt savus sekotājus ar
atbildības sajūtu piedalīties
aizsargājošajās un preventīvajās
imunizācijas programmās. Septītās
dienas adventistu baznīca atzīnīgi
vērtē iedzīvotāju veselību un drošību,
kurā iekļauta “kolektīvās imunitātes”
uzturēšana. Izvēle atteikties no
imunizācijas netiek uzskatīta un to
nevajadzētu uzskatīt par Septītās
dienas adventistu baznīcas dogmu
vai doktrīnu. Tās cilvēks veic pats
atbilstoši savai personīgai izvēlei.

Informācijas avoti

[https://www.openaccessgovernment.org/the-covid-
19-vaccines-risks-versus-benefits/119767/](https://www.openaccessgovernment.org/the-covid-19-vaccines-risks-versus-benefits/119767/)
<https://www.spkc.gov.lv/lv/covid-19-statistika>
[https://www.zva.gov.lv/lv/pacientiem-un-sabiedribai/
zales/vakcinas-pret-covid-19/fakti-par-vakcinam-
pret-covid-19-vakcinu-izstrade-turpinas](https://www.zva.gov.lv/lv/pacientiem-un-sabiedribai/zales/vakcinas-pret-covid-19/fakti-par-vakcinam-pret-covid-19-vakcinu-izstrade-turpinas)
<https://www.spkc.gov.lv/lv/vakcinas-pret-covid-19>
[https://www.zva.gov.lv/lv/veselibas-aprupes-
specialistiem-un-iestadem/zales/farmakovigilance](https://www.zva.gov.lv/lv/veselibas-aprupes-specialistiem-un-iestadem/zales/farmakovigilance)
[https://www.vsm.gov.lv/lv/jaunums/aicinam-
noskatities-ierakstu-vakcinesos-vs-nevakcinesos-
vai-covid-19-ir-tik-bistams](https://www.vsm.gov.lv/lv/jaunums/aicinam-noskatities-ierakstu-vakcinesos-vs-nevakcinesos-vai-covid-19-ir-tik-bistams)
[https://rigasveseliba.lv/lv/alergiju-simptomi-
izpauzmes-attistibas-cikls-un-terapija/](https://rigasveseliba.lv/lv/alergiju-simptomi-izpauzmes-attistibas-cikls-un-terapija/)
[https://www.la.lv/embolija-trombi-plausu-
asinsvados](https://www.la.lv/embolija-trombi-plausu-asinsvados)
[https://www.cdc.gov/coronavirus/2019-ncov/
vaccines/safety/safety-of-vaccines.html](https://www.cdc.gov/coronavirus/2019-ncov/vaccines/safety/safety-of-vaccines.html)
[https://www.zva.gov.lv/lv/pacientiem-un-
sabiedribai/zales/vakcinas-pret-covid-19/zinojumi-
par-blaknem](https://www.zva.gov.lv/lv/pacientiem-un-sabiedribai/zales/vakcinas-pret-covid-19/zinojumi-par-blaknem)
[https://www.spkc.gov.lv/lv/visparigi-jautajumi-
par-vakcinam](https://www.spkc.gov.lv/lv/visparigi-jautajumi-par-vakcinam)
[https://adventisti.lv/lv/jaunumi/4757-
PAZINOJUMS-par-situaciju-Senioru-nama-
Zilaiskalns](https://adventisti.lv/lv/jaunumi/4757-PAZINOJUMS-par-situaciju-Senioru-nama-Zilaiskalns)
[https://adventisti.lv/lv/oficialie-pazinojumi/10-
Imunizacija](https://adventisti.lv/lv/oficialie-pazinojumi/10-Imunizacija)

BĪBELE UN EBREJU PASAULES UZSKATS

2. DAĻA

Ēriks Galenīks,
Endrūsa universitāte

DARBĪBA PIRMS VISA PĀRĒJĀ

Grieķu valodas lietvārdi ir vārdi, kas attiecas uz personu, vietu vai kādu priekšmetu. Ebreju valodas lietvārdi attiecas uz personas, vietas vai objekta darbību. Jā, objekta darbību! Ebreji ir aktīvi cilvēki, un viņu gramatika, sintakse un vārdu krājums atspoguļo šo dzīvesveidu.

Grieķu kultūrā tādi vārdi kā *ceļgals* un *svētība* ir lietvārdi, kuri paši par sevi ir pasīvi jēdzieni. Bet tā tas nav ebreju domāšanas kontekstā. Te lietvārdi tiek atvasināti no viena un tā paša vārda, jeb, precīzāk izsakoties, – no darbības vārda. Kā piemēru var minēt vārdu *bārak* ('mesties ceļos', 'svētīt'), jo šeit lietvārds un darbības vārds ir saistīti nevis ar ārējo gramatisko formu vai izskatu, bet gan ar visspilgtāko kopējo elementu, kas ir darbība. Ebreju valodā "celis" ir *berek*, un burtiski tas nozīmē 'tā ķermeņa daļa, kas lokās'. *Bērākā* tulkojumā nozīmē 'svētība'. *Bērākā* norāda uz to, 'kas tiek pienests ar saliektu celi'. Darbības vārds no pamatvārda *berek* ir *bārak*, kas burtiski nozīmē 'saliekt celi'. Kā redzams, gan ebreju darbības vārdiem, gan lietvārdiem viens no galvenajiem un saistošākajiem elementiem ir to darbība, kamēr grieķu lietvārdiem šādas savstarpējās saiknes nav.

Pat tādi ebreju valodas lietvārdi kā "tēvs" un "māte" satur darbības nianšes. Tēvs ebreju valodā ir 'āb, kas burtiski nozīmē 'tas, kurš dod spēku ģimenei'. Savukārt māte – 'ēm – tiek raksturota kā 'tā, kas sasaista vai sasien ģimeni kopā'.

DĀVĀR – VĀRDS, LIETA, REZULTĀTS

Īpašu vietu ebreju valodā ieņem vārds *dāvār*. Atkarībā no konteksta tas sevī ietver visas ebrejiskās realitātes: vārdu, darbību, konkrētu priekšmetu un rezultātu. Vārds *dāvār* ir dinamisks gan objektīvi, gan lingvistiski. Tas tiek atvasināts no darbības vārda *dāvar*, kas vienkārši nozīmē 'runāt'. Šī vārda pamatnianses satur tādus jēdzienus kā 'stāvēt aizmugurē un stumt uz priekšu', tādējādi ļaujot vārdiem sekot vienam aiz otra vai pat labāk – 'virzīt uz priekšu to, kas ir aiz muguras'. Tas ir veids, kā darbības vārds attēlo runāšanas funkcijas.

Bet *dāvār* nozīmē ne tikai 'vārds', bet arī 'darbība', 'konkrēts objekts vai lieta'. Vārds *dāvār*, kas ir dinamisks pats par sevi, raksturo vienu no augstākajām un cēlākajām cilvēka darbības funkcijām. Šī iemesla dēļ tas ir identisks cilvēka rīcībai (1. Mozus 24:66; 1. ķēniņu 11:41). Līdz ar to vārds un darbība, kas seko vārdam, nav divas atšķirīgas *dāvār* nozīmes, bet darbība ir sekas, kas saistītas ar *dāvār* neatņemamo pamatnozīmi. Ja vārdam nesekoja konkrēta rīcība, piemēram, kāds kaut ko apsolīja, bet solījums nekad netika izpildīts, tad saskaņā ar ebreju pasaules uzskatu tāds vārds ir nepatīss, melīgs, bezsaturīgs, viltots, nekam nederīga tukša skaņa. Tam nav iekšējā spēka, un tas nav neko sasniedzis. Faktiski – tā vietā, lai izrunātais vārds radītu kaut ko pozitīvu, tas ir izdarījis kaut ko ļaunu.

Tā kā vārds ir saistīts ar konkrētām sekām vai darbiem,

dāvār tiek tulkots kā efektīvs vārds. Tādējādi, kad vārds – *dāvār* – ir pasacīts, tas nav atdalāms no tā sekām vai rezultāta, kam ir jāharmonizē ar izteiktā vārda būtību. Tas nozīmē, ka israēliešu prāts vairāk koncentrējās uz lietas būtību un tās kvalitāti, nevis uz ārējo formu. Vārds nav tikai skaņa, kas iznāk no mutes.

Līdzīgs šim jēdzienam ir arī ebreju vārds, kas apzīmē ticību – 'ēmūnā – un nozīmē ne tikai ticību, garīgu vienošanos, bet ietver sevī tādas nianšes kā uzticība, nelokāmība, izturība, godīgums, utt. Citiem vārdiem sakot – mutiskai tāda cilvēka liecībai, kas tic Dievam un pieņem Kristu kā savu personīgo Glābēju, ir jāseko konkrētai rīcībai.

Pasaulē ir pārāk daudz nominālu kristiešu, kuri kādā savas dzīves brīdī ir izrunājuši vārdus: "Es ticu Jēzum Kristum un pieņemu Viņu kā savu Kungu un Pestītāju" (Rom 10:9–10). Viņi šos vārdus izrunāja tā, it kā tie būtu kāda maģiska formula, kas izrunāta garantē cilvēka mūžīgo drošību un dzīvību neatkarīgi no turpmākā dzīvesveida un rīcības. Ebreju uzskatā šādi, vienkārši izrunāti vārdi, kuriem neseko konkrēta rīcība, padara tos nekam nederīgus, tukšus, un tie līdzinās nullei.

Neizpratne par ebrejisko domāšanas veidu attiecībā uz *vārda* (*dāvār*) funkciju var ne tikai konstruēt savādas idejas un mācības, bet var pat novest pie nepatīesas vai maldu atgriešanās. Pārāk daudz cilvēku šajā pasaulē domā, ka viņi ir garīgi izglābti, kamēr patiesībā viņi ir pilnīgi pazuduši.

(Turpinājums decembra numurā.)

DZĪVE DIEVA ŽĒLASTĪBĀ

Nesen Septītās dienas adventistu Rīgas 1. draudzei pievienojās Jānis Kalve. Intervijā Jānis stāsta, kā iepazīnis Dievu, kā ienācis draudzē un cik labi ir būt Dieva bērnam.

Pastāsti, ar ko Tu nodarbojies ikdienā, ko Tev patīk darīt brīvajā laikā!

Esmu šogad absolvējis Latvijas Kultūras akadēmijas Latvijas Kultūras koledžu ar specialitāti kultūras menedžeris, pasākumu tehniskais producents. Jau agrā bērnībā mani interesēja dažādi pasākumi – koncerti, teātri u. c. Skatuves tehnika arī mani vienmēr ir saistījusi, tad pats pamazām sāku iegādāties gaismu aparātus un gaismot pasākumus. Mana vēlēšanās bija nonākt līdz profesionālam līmenim, tāpēc iestājos Latvijas Kultūras koledžā.

Pirms iestājos koledžā, mans sapnis par augstskolu likās tāls un neiespējams, bet sekmes bija atbilstošas, un arī vectēvs palīdzēja finansiāli. Iestājekāmena pārbaudījums bija grūts, jāstāv komisijas priekšā, jāatbild uz sarežģītiem jautājumiem, bet rezultātā es sasniedzu augstākos rezultātus kursā. Kad biju veiksmīgi iestājies koledžā, man nāca prātā Mateja 19:26 – “bet Dievam visas lietas iespējamas”.

Brīvā laika man tikpat kā nav, jo man ir savi pienākumi ģimenē, par ko nesu atbildību. Dievs man ir dāvējis ļoti jauku lauku īpašumu, tā ir tāda mana no pilsētas trokšņa pavisam nošķirta “pasaulīte”... Šeit es jūtos atbrīvots, te valda neparasts klusums un miers, kur es varu doties pastaigās un nodoties sarunām ar Dievu.

Kādreiz šo īpašumu pārvaldīja mans vectēvs Jānis, bet tagad es turpinu iesākt. Ar traktoru plauju zāli, rūpējos par vectēva stādīto mežu (retinu, atzaroju kokus), šogad uzsāku dārza mājiņas celtniecību, kā arī citus lauku darbus.

Cenšos palīdzēt vecmāmiņai Verai un viņas māsa Zentai (kuru saucu par omi), viņas abas dzīvo privātmājā un ir cienījamā vecumā, tāpēc bieži no veikala jāatved pārtika, jāaizved pie ārsta, palīdzu citos mājas darbos. Pašam vaļasprieks ir auto – arī tā uzturēšana tehniskā stāvoklī prasa rūpes un laiku. Brīvajā laikā patīk apceļot Latviju un priecāties par Dieva radīto dabu.

Kad Tu pirmo reizi domāji par Dievu un par mūžīgām lietām?

Aizsākums ceļā pie Dieva man radās jau agrā bērnībā, kad mamma mani pavisam maziņu veda uz Jelgavas Sv. Annas evaņģēliski luterisko baznīcu, mājās bieži skanēja Latvijas kristīgais radio. Kad mamma bija darbā, mani pieskatīja vecmamma, kura man bieži stāstīja par Dievu un mūžīgām lietām. Jau bērnībā, maziņš būdams, es pavadīju laiku ar Dievu lūgšanā, nevienam to nezinot. Atceros, kā, sēžot skolas solā 3. klasē, logā iespīdēja neparasti spilgta saule, izskatījās, ka redzu eņģeli, es ļoti izbijos... Vēl tagad to atceros un nespēju izskaidrot.

Kad Tu pirmo reizi apzināti meklēji Viņa tuvumu? Kāda bija pirmā sastapšanās ar Dievu?

Laiks ritēja savu gaitu, turpinājām iet uz baznīcu, bet dievkalpojumus neapmeklējām regulāri, viss likās labi. 2018. gada februārī smagi saslimu ar gripu, izslimojot abus gripas paveidus 3 mēnešu garumā. Šajā laikā vairāk sāku meklēt Dieva tuvumu, jo nekas man nespēja palīdzēt – ne ārsti, ne medikamenti. Sāku vairāk lūgt Dievu, lasīt Biblii. Šajā laikā izmainījās mana dzīve. Pēc slimības sāku apmeklēt baznīcu regulāri, tuvāk iepazīnos ar kristiešiem. Apmeklēju Bībeles stundas, mājas grupiņu, vairāk sāku izprast Dieva Vārdu.

Pastāsti, kā atšķirās Tavas domas par Dievu, kāds Viņš ir, pašā sākumā, kad sāki Viņu iepazīt, un tagad!

Kad sāku iepazīt Dievu, jau pašā sākumā man Viņš likās kā ļoti varena Būtne, kas sēž augstā krēslā un noraugās uz visu pasauli. Toreiz neuztvēru visu tā nopietni, nelasīju Biblii, bija tikai isas lūgšanas un Tēvreize. Uz daudzām lietām skatījos vieglprātīgi. Daudz nezināju par Dieva darbību dzīvē.

Tieši pēc 2018. gada pavasara slimības sāku apmeklēt draudzi, centos neizlaist dievkalpojumus, apmeklēju Bībeles stundas, piedalījos mājas grupiņās un tādējādi sāku Dievu iepazīt pavisam citādi. Sāku vairāk meklēt Dieva prātu, lasot Viņa Vārdu un ievērojot Viņa likumus. Jo vairāk es nāku pie Dieva, jo vairāk redzu, kā Dievs darbojas manā dzīvē.

Pastāsti, kā nonāci pie lēmuma par kristībām? Kā atradi draudzi, kurai vēlies piederēt?

Jau kopš bērnības mūsu ģimenes tuvs un kristīgs cilvēks ir Ilgas tante, kura ir stiprinājusi ticību Dievam, kopā ar mums turējusi aizlūgšanas, bijusi kopā dažādās dzīves situācijās. Katru reizi, kad tikāmies, viņa mums ar mammu sacīja, ka mums ir nepieciešamas kristības ar pagremdēšanu, tāpat arī mana vecmamma tika par to lūgusi Dievu.

2020. gada rudenī vecmamma LKR dzirdēja, ka Rīgas 1. draudzē notiks kristības. Mana vecmamma par to paziņoja manai mammai, tas mūs abus ļoti ieinteresēja. Par cik mācītājs Andrejs Āriņš bija kristījis arī vecmammu (viņa jau vairākus gadus ir Jelgavas adventistu draudzē), viņa mums sarunāja tikšanos ar mācītāju A. Āriņu, pateicām, ka vēlamies tikt kristīti, bet tas nemaz nebija tik vienkārši. Mācītājs teica, ka vajadzēs iziet Bībeles kursa apmācību. Tā kā mēs tik ļoti gribējām, lai kristības notiktu 18. decembrī, un laika nebija

pārāk daudz, tad mēs kārtojām 50 jautājumu testu uzreiz. Vēlāk trijātā, kopīgi ar mācītāju Andreju Āriņu, pārrunājām šos jautājumus, un mācītājs paziņoja, ka esam pārbaudi nokārtojuši un ka kristības notiks 18. decembrī. Tā es 2020. gada 18. decembrī slēdzu derību ar Dievu. Viss notika tik strauji un ātri, ka nespēju aptvert – jau biju šajā draudzē, un Dievam bija Savs plāns.

Varu atzīties, ka patiesībā gāju ar domu tikai kristīties, bet nezināju, ka palikšu šajā draudzē. Pēc tam Dievs uz mani runāja sapnī par kalpošanu (redzēju sapnī par gaismošanu). Sākumā domāju, ka tas varētu būt saistīts ar gaismošanu, bet pēc tam vairāki sapņi norādīja uz skaņošanu. Pēc pāris mēnešiem ar mani sazinājās Agris, viņš teica: “Mums trūkst skaņotāju, vai tu vēlētos?” Es piekritu, un viņš sacīja, ka skaņot mani apmācīs Viesturs. Aizejot uz pirmo tikšanos ar Viesturu, biju pārsteigts, jo tieši viņu biju redzējis sapnī. Dievkalpojumu apskaņošanā mani apmāca ne tikai Viesturs, bet

arī Rihards. Varu secināt, ka man gan bija savas domas, bet Dievam bija Savs plāns.

Kā Tev šķiet, kas ir skaistākais, esot Dieva bērnam?

Skaistākais, esot Dieva bērnam, ir dzīvot Viņa žēlastībā, ievērojot Viņa norādījumus. Ne tikai no rītiem, arī visu dienu pavadīt ar Dievu, lūgt Viņam padomu dažādos darbos, piedzīvot Viņa prieku un mīlestību.

Katru rītu es uzsāku ar Dieva Vārda lasīšanu un lūgšanu. Esot kopā ar Dievu, es nekad nejūtos viens, lai kur būtu. Dievs ir brīnišķīgs Tētis, kurš Savus bērnus ļoti mīl un cenšas pasargāt no visa ļauna. Mēs katrs pakļūpam, bet Dievs mūs nesoda, Viņš pieļauj šīs lietas, lai mūs rūdītu un pamācītu, kā arī stiprinātu ticībā.

Man ļoti tuva Rakstu vieta ir 23. psalms: “*Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš man liek ganīties zālainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. Jebšu es staigāju tumšā ielejā, taču*

ļauņuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina. Tu klāj man galdū, mani ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar eļļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai. Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienmēr.”

Ko Tu vēlies kopā ar Dievu piedzīvot?

Jau līdz šim brīdim es esmu piedzīvojis dažādus notikumus, kuros Dievs mani ir vadījis, un man ir vairākas liecības par šiem notikumiem, kuras šeit īsos vārdos nevaru izteikt. Arī turpmāk es vēlētos tādus piedzīvot. Kopā ar Dievu es vēlētos piedzīvot vēl vairāk prieka un mīlestības, būt Viņam vēl tuvāk.

Pēdējo laiku notikumi pasaulē liecina par mūsu Kunga Jēzus Kristus otro atnākšanu, tāpēc man un ikvienam ir ļoti svarīgi lūgt, lai Jēzus mūs izveda cauri šiem pārbaudījumiem. Es ļoti vēlos kopā ar Viņu ieiet Apsolītajā zemē.

(8. VĒSTULE)

1957. gada 21. decembrī

“Tā Kunga bijāšana ir liela drošība, un tā būs Viņa bērniem par patvērumu.” (Sak. v. 14:26)

Mīlā Zentiņ!

Šodien visu dienu nodarbojos ar skaistām lietām, un pašā vakarā gribas atcerēties Tevi. Esmu atspirgusi un iepriecinājusies Viņa Vārdā, gan pati aplūkodama, gan citiem draugiem līdzdalīdama. Ļoti pateicos par Tavu “ciema kukuli”! Par to priecājas vēl daudzi bez manis.

14. decembrī bija man izdevība būt Daugavpilī. Tur labprāt braucu, lai sev ko iegūtu. Ceļš gan ir diezgan garš, un tādēļ biju uz divām dienām.

Nepieciešami ir dzirdēt svētrunas, bet tikpat nepieciešami ir kādreiz palikt vienatnē, lai nogrimtu dziļās pārdomās un tuvotos Tēvam sirsnīgās lūgšanās. Mums vienmēr ir daudz, ko lūgt, vai ne, Zentiņ? Jo mums viss ir jāsaņem no Viņa. Tā arī Jaunais gads tuvojas nezināms, un mēs nezinām, kā savu dzīvi grozīt sev par labu. Ir

arī ceļa biedri, kam mūsu aizlūgšanas vajadzīgas.

Domas aizceļo arī pie Tevis. Labāki būtu, ja būtu dusas diena pilnīgi brīva, un par to ir jālūdz. Lai Viņš ceļus pašķirtu tā, ka varētu vislabāk Viņa prātu darīt, staigājot šīs zemes tekās. Mani tas neapgrūtina, kad esi pret mani vaļsirdīga, un tā arī bija draudzības pazīme, par kuru priecājos. Draudzība nav nemaz iedomājama bez vaļsirdības un uzticības. Tā tas ir starp cilvēkiem, tā arī starp cilvēku un Neredzamo Draugu.

Man, Zentiņ, būtu Tev daudz, ko stāstīt par to Draugu, kas dvēselei ir tas tuvākais un spēj palīdzēt visos apstākļos un visās vajadzībās. Šinī ziņā man ir daudz piedzīvojumu, un Tu esi man jo mīla visvairāk tādēļ, ka šo draudzību ar Viņu vērtē.

Vieta Tev nav visai izdevīga tādēļ, ka bez lielajiem Tavā apkopšanā ir arī bērns. Tādās vietās ir vienmēr vairāk darba un maz miera. Ja būs arī Viņa prāts, Viņš klausīs lūgšanas un sagādās Tev tādu vietu, ka vari vairāk nodoties Viņam. Mums jau ir vajadzīgs vairāk laika, jo tagad ir ļoti

svarīgs sagatavošanās laiks.

Man pašlaik arī tāds brīvāks, jo govi neslaucu. Kad nāks slaucama, būs mazāk laika arī dusas dienās, un kad vēl sanāk jēri... Bet ir tādi dzīvības uzturēšanas darbi dzīvajā dabā, kas darāmi arī svētā dienā. Tu jau zini, kā tas ir uz laukiem. Bet Kungs katru noliek savādākos apstākļos, pazīdams raksturu un dvēseles vajadzības. Viņa tuvums un dievišķīgie iespaidi, kas nāk kā atbilde lūgšanā pazemotai sirdij, ir izjūtami tikpat labi meža klusumā, kā sapulcē. Tā nu, Zentiņ, Dievu sastopu dabā, Viņa Vārdā un savā dzīvē. Tik sirds ilgojas arī pēc draugiem, lai dalītos ar tiem piedzīvojumos un stiprinātos kopīgās lūgšanās, jo šīs lūgšanas, kas pie Viņa troņa tiek nestas no vienotām sirdīm, ir neuzvarams spēks. To runāju no piedzīvojumiem.

Novēlu Tev mīlā Tēva apsardzību un aizgādību Jaunajā gadā! Lūgšim, lai Viņš Savā žēlastībā tā vada mūsu soļus, ka jo dienas vairāk izprotam Viņa prātu un savus mērķus saskaņojam ar Viņa nolūkiem!

Ar mīlu skūpstu – Tava Andra

Dieva Likums ir Gaišma

Krā: Krū, nāc, paskaties, kādu skaistu zīmējumu es uzzīmēju mammai! Tās ir mūsu lauku mājas rudenī. Redzi, te ir vecais vītols pie šķūnīša, te taciņa, kas ved uz mežmaliņu, te debesīs gājputni... Tev patīk?

Krū: Kā tad, ka patīk! Es mammai dzimšanas dienā uztaisīju, lūk, šo dārgumu kastīti. Viņa tur varēs glabāt apsveikumu kartītes ar mīļiem vārdiem, jūras akmentīņus un gliemežvākus, tēta dāvanas, ... ko vien pati gribēs!

Krā: Cik smuka kastīte!

Krū: Skaidra lieta! Man ļoti patīk iepriecināt mammu!

Krā: Jā, un tēti arī. Kad mamma ir priecīga, viņš parasti priecājas līdz.

Krū: Nu, protams! Kā jau katrs normāls tētis!

Krā: Mamma ar tēti vienmēr ļoti priecājas par mūsu dāvanām, bet vai tev, Krū, kādreiz ir gribējies iepriecināt DEBESTĒVU? VIŅŠ mūs radījis par tik lieliskiem putniņiem!

Krū: Ir gan gribējies, tikai es galīgi nezinu, kā to var izdarīt.

Krā: Man šķiet, tam nevajadzētu būt ļoti sarežģīti. Mēs ar tevi zinām, kas iepriecina mammu un tēti. Tas nozīmē, ka mums tikai vajadzētu uzzināt, kas iepriecina DIEVU!

Krū: Es tiešām to nezinu. Diezin vai Viņu iepriecinās tāda paštaisīta koka kastīte.

Krā: Vai arī parasts zīmējums... DIEVAM jau tāpat viss pieder.

Krū: Zini, man ir laba idejiņa!

Kad es pēc kādiem nedarbiem lūdzu mammai piedošanu, viņa vienmēr saka: "Ak, visvairāk, Krū, mani iepriecinātu tava paklausība! Tev pašam būtu daudz jaukāka dzīve!" Varbūt Debestēvu iepriecina tas, ka mums, Viņa radījumiem, ir jauka dzīve?!

Krā: Varbūt...

Krū: Ja nu mammai taisnība un jauku dzīvi tiešām var dabūt ar paklausību?

Krā: Zini, man ir lieliska doma! Palasīsim, ko lielais gudrinieks ķēniņš Salamans ir teicis par paklausību.

Krū: Re, kur mana Bībelīte! Skat, te rakstīts: **"Mans dēls, lai tava sirds patur sevi manus baušļus, jo tie piešķirs tev ilgu mūžu, dzīvības gadus un mieru."**

Krā: Un vēl – "žēlastība un ticība tevi neatstās!" To es gribētu gan!

Krū: Paklausies tālāk: **".. un tu iemantosi labvēlību un laipnību Dieva un cilvēku acīs."** (Salamana pam. 3:1–4) Jā, paklausīgie jau visiem patīk...

Krā: Redzi, ko es tikko izlasīju: **"..kas Dieva baušļus bistas, tam labi klāsies!"** (Salamana pam. 13:13) Krū, no baušļiem gan nāk tik daudz labuma!

Krū: Patiešām! Tikai man nepatīk tas vārds "nedrīkst"! Esmu jau savu labas uzvedības blociņu pilnu pierakstījis ar: "Krū nedrīkst to un Krū nedrīkst šito! Krū, nebāz rokas bikšu kabatās! Krū, neturi vaļā knābi! Krū, nelūri svešos logos! Krū,

neplāties! Nebļauties! Nesvilpo!" Kad to visu izlasu, man šķiet, ka kāds negrib, lai es esmu laimīgs!

Krā: Bet es zinu, ka DEBESTĒVS tāds nav! RADĪTĀJS grib, lai visi Viņa radījumi ir laimīgi. Tomēr laimīgs nevar būt neviens, kas dara pāri citiem.

Krū: Jā, kaut kādai kārtībai šajā pasaulē ir jābūt!

Krā: Lai arī baušļos teikts: "tev nebūs...", es domāju, tas ir tāpat, kā mīļš tētis vai mamma, gribot savam bērniņam pašu labāko, bieži saka: nedrīkst! Un ne jau tāpēc, ka viņiem patīktu komandēt.

Zini, es baušļus lasu tā, piemēram:

1. bauslis – Lai jūs varētu būt patiesi laimīgi, ļaujiet MAN būt jūsu vienīgajam DIEVAM!

3. bauslis – Lai godinātu MANI, izrunāiet Manu vārdu ar cieņu!

5. bauslis – Lai ilgi priecātos par dzīvi, padariet priecīgus savus vecākus ar paklausību un mīlestību!

6. bauslis – Lai dzīvotu drošībā, sargājiet cits cita dzīvību un veselību!

9. bauslis – Lai vairotu labo, runāriet patiesību un labu par citiem!

10. bauslis – Esiet laimīgi un pateicīgi par to, kas jums ir!

Lūk, cik jauki skan šie daži baušļi!

Krū: Jā, tie tik ir vareni padomi! Izklusās, ka Baušļi tiešām domāti laimīgai dzīvei!

Krā: Taisni kā rakstīts: **"Kam gudra sirds, tas ievēro baušļus."** un **".. tas saglabā savu dzīvību.."** (Salamana pam. 10:8; 19:16)

Krū: Mani ļoti nomierina doma, ka DEBESTĒVS nav devis likumus, lai bārtos un dusmotos, bet gan – lai rūpētos!

Krā: Baušļi ir kā atslēdziņa sirsnīgai – kad nāk laupītājs, viņš nevar tur tikt iekšā, bet nepaklausība ir kā atvērtas durvis visam sliktajam.

Krū: Tagad es zinu, kā Debestēvu iepriecināt! Pavisam vienkārši – paklausot VIŅAM! Ja kādu ļoti mīlam,

gribam uzzināt, kas viņu iepriecina, un tad to arī darīt. Ja mīlam savu mammu, tēti, māsu, brāli vai jebkuru tuvinieku, vienmēr gribēsim šiem mīļajiem sagādāt prieku. JĒZUS saka: **“Kas MANI mīl, tas turēs Manus baušļus, un Mani baušļi nav grūti.”**

Krā: Ja mīlam DEBESTĒVU, tad VIŅŠ Savus baušļus ieraksta mūsu sirsnīgās un dara to tikai tāpēc, lai, tos ievērojot, mums labi klātos!

“Kas glabā Tā Kunga bauslibu, tas saglabā savu dzīvību.”
(Salamana pam. 19:16)

“Ja tu paturēsi savā atmiņā dzīvus manus baušļus un ja tu glabāsi manus likumus kā savu acuraugu, tad tu dzīvosi!”
(Salamana pam. 7:2)

Savieno vienādas krāsas taisnstūrus, lai vari izlasīt 10 baušļus.

Es esmu Tas Kungs,	nebūs	savu tuvāku!
Netaisi sev elku	dienu, ka	pārkāpt!
Tev nebūs Tā Kunga,	liecību dot pret	nelietīgi valkāt!
Piemini sabata	sava Dieva, Vārdu	citus dievus turēt Manā priekšā!
Godini savu	tavs Dievs.Tev nebūs	savu māti.
Tev	laulību	tu to svētī.
Tev nebūs	nebūs	to priekšā!
Tev	tēvu un	zagt!
Tev nebūs nepatiesu	tēlus un nezemojies	iekārot!
Tev	nebūs	nokaut!

izdevniecības
"Patmos"
grāmatu centrā!

WWW.PATMOS.LV

Stipriem
DZĪVES
pamatiem
2022
KALENDĀRS

Stipriem
DZĪVES
pamatiem
2022
KALENDĀRS

